

INFORMACINIS KARAS IR TIESOS DEBILAI

Darius Mockus

Turinys

Tikrovė, archetipai ir mitai	3
Proto teroras visame gražume	7
Diskusijų žlugimas	7
Sublimuoto banditizmo grimasos	8
Globalizacija ir tautiškumas	13
Gnostinė ašis	13
Genetinė ašis	13
Žmogaus galimybės	14
Gnostinis kolektyvinis individas	14
Bendrumo formų transformacijos	15
Globalinis procesas	16
Šis ir kitas pasaulis	17
Mes renkamės laisvę	18
Laisvės sluoksniai	18
Pažanga ir atžanga	20
Bėgalinė regresija	22
Spalvota tauta	24
Moralinė teisė veikti	26
Gnostinė energija	26
Sprendimo ir veiksmo tipai	27
Kam reikalinga etika?	29
(Ne)pakeičiamos prigimties klausimas	32
Esmė ir egzistencija	32
Gamtinė ir „aukštesnė“ prasmė	33
Ribos peržengimas	35
Savęs formavimo idėja	35
Ordnung uber alles?	38
Pagrindinės sąvokos	38
Sistemos „išprotėjimas“	39
Biologinė sistema	39
Kalbos sistema	40
Socialinė sistema	42
Išvada	43

Proto demistifikavimas	44
Apie „labai jau gerus“	48
Licencija melui	52
Dvasia yra pasipriešinimas	55
Nepaklusimo menas	59

Tikrovė, archetipai ir mitai

Pagal kvantinės psichologijos principus, kaip į žmogų žiūri, taip jį ir matai. Jeigu tokių žiūrėtojų yra daugiau, tai šitas matymas netgi, įsivaizduojama, virsta būtimi, kuri išreiškiama žodžiais „jis yra...“. Dar tolesnis žingsnis, kai šita grupė matytojų suvokia, kad gali ne tik „atspindėti“, bet ir sukurti savo fantazijų pasaulyje ir bendru susitarimu išplatinti. Tada jau formuluotė tampa tokia: „visi taip kalba, vadinasi taip yra...“. Tikrovininkai žodį „yra“ labai mėgsta, juo pakeičia visus: įsivaizduoju, spėju, manau, galvoju, prognozuojau, vertinu ir t.t. Nesvarbu kaip viskas susidėstę, viskas šitiems kietuoliams „yra taip, kaip mes kalbame, nes tai kalbame mes...“.

Šita situacija prasideda jau valdomoje ir suorganizuotoje bendruomenėje, kurioje visada įtvirtinama grupuotė, kuri veikia pagal formulę „mūsų kalbėjimas yra būtis“. Dar aukščiau šis reikalavimas taikomas visuomenės lygyje, kuri suformuota kokioje nors valstybės organizacijoje. Galbūt, skirtumas yra tas, kad čia kalbėjimas jau yra masinės informavimo priemonės: nes kalbama čia jau per laikraštį, televizorių arba internetą. Jeigu imsime „live“ formata, tai įvairūs susitikimai, susirinkimai, diskusijos, pranešimai, konferencijos ir kitos visuomeninės komunikavimo ir idėjų platinimo priemonės. Bet čia dažniausiai veikia tik aptarnautojai, vadinami „vidurine klase“. Jie aptarnauja valdžią, lyderius.

Aukščiausias taškas yra sprendimus priimanti organizacijos grietinėlė, kuri liepia tikrovei „būti...“. Tuomet, kad ji būtų, žemesnės grandys pradeda kalbėti. Kalba jos visais lygiais – visos visuomenės, valstybės, arba vietinėje konkrečios bendruomenės spaudoje arba per neoperatyvinės agentūros tinklą, kurios paskirtis kontroliuoti laisvą žmogų. Ką jie apie ką nors „papasakoja“, tas tikima ir yra... Paprasti žmonės netikrina, nes negali, bijo, nesupranta, arba visiškai paskendę savo rūpesčiuose, nežino (ar nenori žinoti), kas aplink jį dedasi. Nesvarbu ar tai būtų geri, ar tai būtų blogi dalykai. Sakoma: „kiekvienas dirba savo darbą“. Arba: „man ir savo rūpesčių užtenka, kam man užsikrauti dar svetimus?“. Todėl tokie dalykai ir vyksta. Todėl viskas visiems ir yra vienodai...

Taip viskas yra iš vienos pusės. O iš kitos pusės, kuo daugiau kalbos įbūtintojai užsiima kūrybiniu darbu, tuo šita užduotis jiems darosi lengvesnė, nes gyvename pasaulyje, kuriame „žinių“ vis tiek niekas netikrina. Dažniausiai tai net neįmanoma. Todėl gali paskelbti bet ką – praeina beveik viskas. Ir tai suvokta labai seniai. Žmonių, kurie save laiko „tikrovininkais“, žinančiais kaip yra, ir galinčiais padaryti, kad masinėje sąmonėje taip viskas ir būtų.

Šitoks „žinių“ skleidimas vadinamas mitologizavimu. Tai reiškia, pateikiama ne informacija, ne faktai ir analizės, bet mitai, kuriuos aptarnaujantis personalas per masinio poveikio priemones kala masinės visuomenės žmonėms į galvas. Tai yra, istorijos pasakojamos taip, kad jos ne atskleistų kaip kas nors buvo arba yra, bet kad surezonuotų su tam

tikromis archetipų struktūromis, ir kad vidiniame ekrane jos užsitėkštų ant žmogaus kontūro. Archetipai tai būna herojai, piktadariai, dievai ir velniai, nusikaltimas ir bausmė, teisingumas ir t.t.

Šis principas labai dažnai naudojamas agentūrų ir prokuratūros operacijose – kaip jos pateikiamos visuomenei. Pasakojama ne faktai, ne įrodymai, ne analizė, ne parodymai, bet apie žmogų pasakojamas mitas. Tokios priemonės naudojamos rezonansinėse bylose arba rezonansiniuose nusikaltimuose, kai bausmei atlikti ir piktadario rolei suvaidinti išrenkamas nekaltas žmogus. Tai dažnai būna tokios operacijos, kurios panašios į ritualinio žmogaus aukojimo operaciją, kažkokiam valstybę globojančiam „dievui“. Žiaurių aukų dievai reikalaujavo ne tik senovėje, jos nei kiek ne mažiau žiaurios ir šiais laikais, tik pridengtos po nusikaltimo, katastrofos, nelaimingo atsitikimo, ligos širma.

Teisėsauga gali pasakoti, pvz., šaltakraujo piktadario mitą, idioto piktadario mitą, genialios herojiškos operacijos mitą ir t.t. Tam turi būti agentūrų paruoštas įvykis, turi būti „sučiuptas“ piktadarys, iškvostas genialių tardytojų ir galutinai „liudijimais“ ant menčių paguldytas teisme. Tai yra neišvengiamo „teisingumo“ mitas, nors teisingumo dažniausiai nebūna jokie, nes šitaip pakišamas niekuo dėtas, atrodo atsitiktinai, bet iš tikro specialiai išrinktas žmogus, kad naudojant jį būtų galima ruošti tokias archetipines operacijas, kuriose triumfuoja valstybės organizacijos viršūnėlė, kuri amžiams tokiais aukojimais užtikrina savo valdžią – savo kalba sukuria tikrovę, baudžia ir tuo užsitikrina savo ribų neturintį pranašumą.

Žinoma, visos tokios operacijos būna maksimaliai slaptos, kad klastojama žino tik tie, kurie su organizacija yra surišti visiems laikams ir pasiruošę akiai jai tarnauti iki pat galo, nes paprasčiausiai neturi išeities. („Išeiti“ galima tik į vieną visiems gerai žinomą vietą.) Kaip įvykiai izoliuojami ir apdorojami sakytojų jau esu aiškinęs naudodamas falsimuliakro terminą, kurį pasiimu iš vieno LT filosofo. Šis žodis reiškia, kad iš savo fenomenologinio paviršiaus kažkas atrodo kaip gryna tikrovė, bet pažiūrėjus į gelmę arba patikrinus paaiškėja, kad tai tobula tikrovės klastotė. T. y., turime fenomeninį paviršių, to paviršiaus sufalsifikavimo mechanizmą, ir galutinėje vietoje Nieką. Tai yra Niekas sufalsifikuojamas kaip kažkas, o po to tas kažkas sutvarkomas taip, kad simuliuotų tikrovę ir grynoje fenomenologijoje nuo jos niekaip nesiskirtų.

Tai yra sakytojų, tarėjų ir būties produkuotojų pagrindinė priemonė, kuri per masinio poveikio priemonės platinama savo iliuziniu paviršiumi, o mechanizmas, technika ir t.t. įslaptinama didžiausia valstybine paslaptimi. Tad, naudodami šias priemones, grietinėlė gali bet ką paversti bet kuo, nes Niekas begalinis, fantazijos neišsemiamos, o technika neturi jokių „įvaizdinimo“ apribojimų.

Taigi, falsimuliakras kuriamas žmogaus galvoje minčių, vaizdinių, atsiminimų pavidalu. Agentūra apsupusi žmogų suvaidina socialinio falsimuliakro spektaklį ir tampa „liudininkais“. Prokuroras, neleidamas ištarti nei žodžio surenka „duomenis“ kaltinamajam aktui. Ir galų gale viskas perkeliama į teisingumo atstatymo teisme falsimuliakrą. Nors teisingumo iš principo negali būti. Svarbiausia tai, kad eilinis pilietis skaito tik skleidžiamą mitą, ir herojizuotą tyrėjų didvyriško darbo aprašymą ir šitoks falsimuliakrinis „teisingumas“, masinio poveikio priemonėse visada triumfuoja.

Koks nors žmogelis visą gyvenimą skaito tokius pranešimus, žiūri reportažus ir net nepagalvoja, kad viskas yra tik niekingas spektaklis, bukas melas. Tačiau šitas melas paverčiamas mitu su savo archetipinėmis struktūromis, jis masiškai įsirašo žmonėms į smegenis ir tarpusavio pašnekesiuose jie kartoja tai kaip gryną tikrovę, neturėdami žalio supratimo apie falsimuliakrų kūrimo mechanizmą.

Šitaip žmogus aklas, apgautas žiūri į kito žmogaus kontūrą savo sąmonėje ir savo menkame protelyje pasakoja sau, kitiems kas šitas kontūras yra... Tačiau pasakoja ne tai, ką pamato, bet atveria savo sąmonėje dvokiančių falsimuliakrų kloaką, tik dažniausiai nesupranta iš kurios pusės dvokia... Pirmiausiai iš sakytojų ir tikrovės falsifikuotojų.

Už tokių operacijų visada stovi tam tikra suįžūlėjusi grupė, kuri supranta, turi priemonių, galią yra susitarę ir meistriškai šį mechanizmą ištreniravę. Supranta masių psichologiją, kaip istorijos gulasi žmogui į galvą, kokios archetipinės struktūros suformuotos smegenų plovimu ir kaip jas veiksmingai išnaudoti. Taip pat kokiais kardonais apjuosti pačią tikrovę, kad prie jos niekas pašalinis negalėtų prisikapstyti.

Kalbant labai griežtai, „tikrovė“ po kurią nardo kasdieninė sąmonė yra falsimuliakrų košė, kuriama organizacijos – tai yra socialiniai falsimuliakrai, ir šie dar labiau sutvirtinami dirbtinai technologijomis organizuojant, po to praplaunant smegenis su „žinių“ falsimuliakrais, kurie vadinami ideologija. Po to ateina eilė ir pačiai tikrovei, kuri giliai paslepiama nuo laisvos sąmonės ir vietoj jos pakišamas šnekų, vaizdų, istorijų falsimuliakrai, kurie žmogui atrodo kaip tikras pasaulis. Šitaip priprantama prie bet kokio melo, prie bet kokio briedo ir tikima tik dėl autoriteto, kuris irgi formuojamas per psichologinį poveikį masinei sąmonei. Šitaip paaiškėja, kad nėra į ką atsiremti ir nėra už ko užsikabinti. O falsimuliakrų košė agresyvi ir puolą kiekvieną alternatyvą, tam naudodama agresyvius, gerai išdresiruotus šunis, kurie užsiima propaganda ir smegenų krušimu.

Klausimą kelti ar mes tikime tuo pasauliu, kuriame „gyvename“ ir kuris mums rodomas?.. gali būti pavojinga, nes gali pats greitai atsidurti tikrovės „tarėjų“ taikiklyje, kurie gali papasakoti tokią tavo gyvenimo „istoriją“, kad atrodysi baisesnis už patį velnią. Tačiau tokie gąsdintojai suklumpa pirmiausiai tada, kai suvokia, kad šituo pagąsdinti – neįmanoma.

Falsimuliakrinio mėšlo nebijo niekas, ir žmonės iš tikro nėra jau tokie kvailiai, nebent aišku jie būtų nepagydomi niekšai ir tokiu spektakliu norėtų pasimėgauti. Bet čia jau kitas klausimas.

Ir paskutinis dalykas, kam tokia istorija-mitas iš viso reikalingas? Pirmiausia todėl, kad tai yra paprasto žmogaus mąstymo principas, nes jis masto mitais, mitologiškai, tad pačiam tokį mitą sukurti ir pakišti – labai patogiu. Antras momentas, neigiamas piktadario mitas, kurį agentūra gali ruošti žmogui net visą gyvenimą, yra veiksmingas socialinis efektorius. Tad valdantys tikroves ir mitus, gali formuoti žmogaus socialinę statusą: padaryti taip, kad jis būtų arba „priimtasis“ arba „atstumtasis“. Taip patogiu ir susidoroti. Tereikia parinkti archetipą, personą arba kaukę – šiaip tai vadinama etiketės priklijavimu – įtvirtinti juos masinėje sąmonėje, sukurti viso gyvenimo mitą, ir šitaip norimu pavidalu įvesti žmogų į daugiau ar mažiau reikšmingą Istoriją.

Joje turime valdovų, didikų mitus, kultūrininkų ir tautininkų, politinių veikėjų, piktadarių, niekšų ir idiotų mitus. Visa tai sukurama jau paaiškintu falsimuliakrų konstravimo mechanizmu, kuris sukuria regimybės fenomenologiją, tačiau už jos plyti tik juoda aklina tuštuma.

Proto teroras visame gražume

Diskusijų žlugimas

Rašydamas šį blogą nuo tiesioginių vertinimų stengiuosi susilaikyti, nes nemanau, kad jie padėtų pasiekti mano tikslą, kuris yra žinojimas, o ne susidorojimas. Tai nereiškia, kad nereikia spręsti klausimų susijusių su nusikalstamu transhumanizmu. Tiesiog aš tai laikau ne savo pagrindiniu klausimu. Aš tik pateikiu informaciją, o ką su ja daryti – tegul mąsto patys žmonės. Klausimą galima spręsti per organizuotą neapykantą ir per protą, per propagandą ir per paaiškinimą, per aklą fanatizmą ir per įsigilinimą. Aš renkuosi antrą variantą, kuriuo grindžiu savo blogą, rašydamas jį todėl, kad esu privilegijuotoje padėtyje ir žinau, kas iš tikro vyksta planetoje. Todėl galiu padėti tiems, kas nežino. Šio straipsnio pagrindinė tema yra polemikos žlugimas, švietimo sistemų išaukštintos diskusijos išsigimimas.

Diskusija, matyt, išsigimsta todėl, kad jau savo prigimtyje turi tokių tendencijų, dėl kurių pavirsta į savo priešybę. Diskusija tampa propaganda, kurios tikslas organizuoti neapykantą ir nukreipti ją norima kryptimi. Tad, kadangi diskusijos pagrindinis tikslas išsiaiškinti, o propagandos – manipuluoti, atsiranda skirtumas tarp protingo kalbėjimo ir noro užvaldyti smegenis. To negali leisti nei vienas laisvas žmogus, tad reikia atsvaros tai propagandos lavinai, kuri užgriuvo dabartinį eterį.

Iš masinio poveikio priemonių vykdomo (dez)informavimo, kuriuo užsiėmusi establishment'ui tarnaujanti propagandos ministerija galima išskirti dvi vidines gruputes, kurios net būdamos viena sistema, veikia atskirai, tai yra, kiekviena atidariusi savo frontą ir konkuruoja dėl visuomenės dėmesio. Visgi aš įsitikinęs, kad veikia viena sistema, tačiau vaidinamas ideologinės diferenciacijos spektaklis, kurio tikslas neprileisti prie valdžios tikrų antisisteminių jėgų.

Pirma gruputė yra provakariečiai (proeuropiečiai arba proamerikiečiai). Politiškai ar ekonomiškai ši gruputė daugiau susijusi su Europos sąjunga, o kariniu aspektu – su JAV. Ši gruputė akylai seka visuomenės nuotaikas ir idėjas, ir propaguoja pirmiausiai proamerikanizmą kaip politinę struktūrą ar visuomenės sanklodą. Kitaip ši gruputė klaidingai vadinama „neoliberalais“, nors šioje propagandoje nėra jokio liberalizmo, nei „neo-“, nei kokio nors kitokio.

Antra gruputė yra nacionalistai, kurių pavienius atstovus galima rasti politikoje, švietimo sistemoje, propagandos ministerijoje ir t.t. Juos galima pirmiausiai laikyti anti-vakariečiais, kovojančiais dėl suvereniteto išsaugojimo, t. y. dėl savo valdžios. Aišku, geopolitiškai tai sunkiai įsivaizduojama, bet „principas aukščiau visko“, net jeigu jis logiškai neįsipaišo į jokią realybę. Nugalėti Rytus, per mažai pajėgumų, o paveikti vakarietiškus globėjus irgi neįmanoma, nes jų tikslas yra ne moralinė nacionalizmų globa, bet savo geopolitinis žaidimas, kuris tiesiogiai nukreiptas prieš pagrindinius konkurentus. Pagalba tėra šio žaidimo

primityvi maskuotė, kurią kiaurai permato kiekvienas bent kiek mąstantis žmogus.

Pirmieji svajoja apie sėkmingą karjerą vakarų organizacijų sistemoje, nors tai tik reti pavieniai atvejai, kurie naudojami kaip masalas. Tai yra, bandoma pavaizduoti, kad elgiamasi kaip su „lygiais“, kad atveriamos lygios galimybės. Tad, jeigu žmogus (karjeristas) supranta, kad šansų kaip organizacijai nėra (pavirsti vakarų sistemoje galingu ir įtakingu politiniu dariniu), tai bent siūlomos individualios karjeros galimybės, kurios išrinktiesiems gali sukurti viliojančią perspektyvą. Tačiau nesunku suprasti, kad tai įmanoma tik išsižadant Lietuvos. O nacionalistai, priešingai, propaguoja likimą Lietuvoje – iki „paskutinio kraujo lašo“, be „kovos“ neatiduodant niekam nieko. Tačiau tai naivu, kaip noras gauti ką nors nemokamai.

Taigi turime dvi gruputes ir dvi šitų grupuočių propagandos kryptis: 1) proamerikanizmas ir antirusizmas (padedant Amerikai vykdyti planetos užvaldymo planą), 2) antiamerikanizmas ir antirusizmas, siekiant išlikti patiems. Matome, kad antirusizmas establishment'ą vienija – šioje sistemoje minėtos grupuotės veikia kartu. Tačiau čia yra antivakariečių pagrindinė silpnoji vieta – jie nori naudotis vakarų politine, ekonomine ir karine galia, bet tuo pačiu išsaugoti savo senovinį identitetą ir valstybę. Bet tai neįmanoma, nes „nemokamas sūris būna tik pelėkaučiuose“ ir akivaizdu, kad vakarai tik žaidžia savo geopolitinį žaidimą, kurio pagrindinis tikslas sunaikinti Rusiją, o paskui ir visas likusias liliputines valstybes.

Ir yra paskutinė grupė žmonių, kurie dėl vienokių ar kitokių priežasčių neangažuoti niekam ir skiria kur yra šitų grupuočių propaganda ir kur realybė. Ir svarbiausia – nesiekia užsiimti nei neapykantos organizavimu, nei sutinka būti politinių manipuliatorių valdoma fanatiška mase. Geopolitinė situacija – sudėtinga, tačiau velnio pagalbos prašyti gali tik bepročiai, nes jis iš tikro padės, bet to kaina – amžinybė...

Taigi prasidėjus visų ilgai lauktam geopolitiniam žaidimui eterį užpildė ne šalta analizė, ne diskusijos, ne objektyvios informacijos skleidimas (t. y. žaidžiant ne į vienus, bet į abu vartus), bet propaganda ir smegenų plovimas, keiksmoždziai „žurnalistų“ straipsniuose, pasityčiojimas ir žeminimas. Tai ką pamatėme – turėjo apstulbinti visus matančius žmones – visa žiniasklaida užvaldyta ir nėra nei vieno antisisteminio informacinio tinklalapio. Viskas užgrobtą establishment'o, o „laisvoji žurnalistika“ tik apgaulė blogai matantiems žmonėms.

Sublimuoto banditizmo grimasos

Tačiau šiame straipsnyje mane domina ne tiek geopolitinė situacija ar propagandos taikiniai, bet pats reiškinys, kai propaganda tampa intelektualiniu ir psichologiniu smurtu, kuris savo poveikiu mažai skiriasi nuo fizinio smurto.

Tiesiog ant visuomenės galvų buvo išlieta tokia propagandinio mėšlo lavina, kad nesureaguoti neįmanoma. Pradėti galima nuo klausimo, kuo skiriasi jėgos ir proto pranašumas ir kodėl civilizacija jėgos pranašumą menkina, o proto pranašumą aukština. Bandoma primesti įsivaizdavimą, kad jėga akla, primityvi, susijusi su banditizmu ir t.t.

Protas yra šviesa, gėris, išaukštinimas, susijęs su inteligencija. Tačiau tai nėra tikslus įsivaizdavimas, nes savaime jėga nėra nei akla, nei primityvi ir norint svertus sukaupti, reikia dirbti ilgus šimtmečius. O protas pritaikytas susidorojimui, naikinimui, niekinimui ne ką gražesnis už „aklą jėgą“. Protas – gali būti toks pats banditizmas, kaip ir jėga. Naudojant jėgą, susidorojimas yra „nusikaltimas“, o naudojant protą susidorojimas „teisėtas“, nes kas nelogiška – turi būti „sunaikinta“. Protas turi būti pasaulio valdovas, net jeigu kūnas yra palieges ir suliebėjęs – pasakai silogizmą iš trijų teiginių ir sutriuškini planetinę imperiją, kuri pradeda nykti tiesiog akyse (aišku tik silogizmų genijaus). „Inteligento“ vaikiška svajonė.

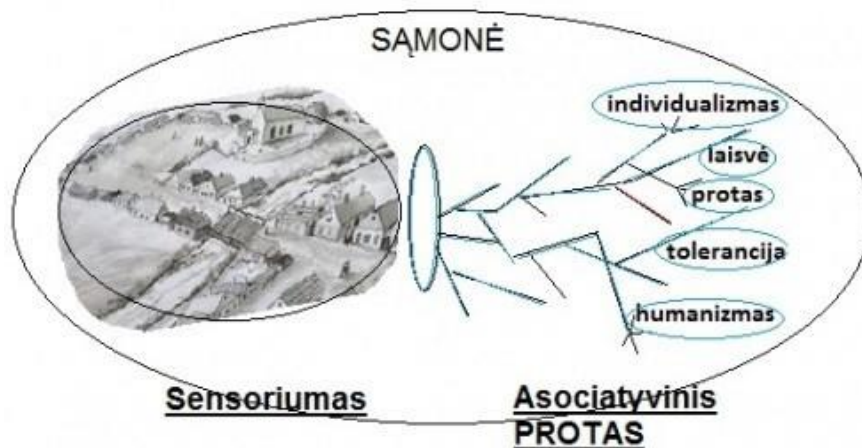
Po paskutinių kelių mėnesių propagandinio teroro, nukreipto prieš Rusiją, matome, kad proto banditizmas labiausiai reiškiasi informaciniuose karuose, kuris pasiekia tokį laipsnį, kad net grasinama pasikėsinimu į egzistenciją – atseit, jeigu neužsičiaupsit su propagandinėmis kuokomis suskaldysime ne tik raides, bet ir makales. Toks yra propagandinio banditizmo „protas“.

Filosofai, logikai ir filologai bando įrodyti, kad tiesa ir logika iš tikro naikina savaime. Tad reikia šiais dalykais apsiginkluoti ir tapsi nenugalimas. Visa bėda ta, kad tiesos ir logikos klausimas ne toks jau paprastas. Pretenzijos į tiesą ir neklystančią logiką – nepagrįstos. Tad pažiūrėkime kaip vyksta mąstymo procesas, šaudantis tiesos ir logikos kulkomis, skaldantis galvas idėjų kuokomis. Kaip „inteligentas“ tampa barbaru ir banditu, neapykantos ir smurto organizatoriumi.

Savo bloge aiškinau ne kartą kaip surenkamos tiesos ir logikos kulkos žmogaus prote. Viskas prasideda nuo koreliacijos tarp sensorinės ir kognityvinės smegenų žievės pirmame kognityviniame šuolyje: iš pradžių užpildomos juslinės zonos, toliau iš jų neuronų projekcijos pereina į kognityvines sritis. Dėl pastovių anatominių ryšių, tarp jų atsiranda koreliacija, arba susietumas. Šią struktūrą aš suvokių kaip sąmonės sensoriumą, kuris yra pasaulis ir asociatyvinę hologramą, kuri yra protas. Taigi koreliacija pirmame kognityviniame šuolyje suriša pasaulį ir protą, įdeda į žmogaus sąmonę kognityvines struktūras bei faktus, kuriais remdamasis žmogus mąsto. Bet tai jau antras kognityvinis šuolis, kuris protą, per mintis sujungia su pasauliu. Tokio sujungimo pagrindas yra informacijos surinkimas iš asociatyvinės hologramos, kuri yra visų pasaulio struktūrų modelis, ir jos susiejimas mintyje, kuri po to projektuojama į „objektą“.

Tiesa ir logika ir yra tokių vidinių asociatyvinių proto struktūrų surinkimas, kuris naudojamas propagandiniam naikinimui. Propagandisto proto forma maždaug tokia, kaip pavaizduota paveikslėlyje.

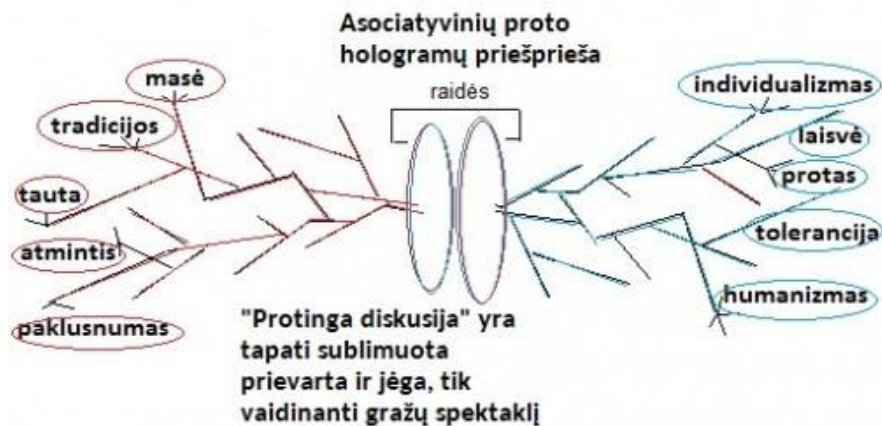
Paradigmos, teorijos, sąvokos proto surenkamos iš aplinkos ir formuojamos pirmame gyvenimo ketvirtyje. Tuomet rinkimas tikrovėje užsibaigia ir sąmonė renka tik smegenyse ir žmogus tampa ideologiniu zombiu, sugebančiu mąstyti tik tam tikras prote užkoduotas sąvokas. Iš tikro tokie yra visi žmonės – proto ir kalbos vergai, nesuvokiantys kaip veikia smegenys. Todėl norint paversti žmogų, pirmiausiai jis padaromas proto vergu. Tada belieka įdėti atitinkamas sąvokas ir laisvo žmogaus nelieka visam likusiam žmogaus gyvenimui, t. y., trims gyvenimo ketvirčiams. Dėl šios priežasties aišku, kodėl tokia didelė reikšmė skiriama „švietimui“, jis yra vergovės pagrindas.

Taip yra todėl, kad skirtingas asociatyvines hologramas sinchronizuoti sudėtinga, o masė visada valdoma labai lengvai, tereikia suformuoti kelis primityvius vaizdinius ir idėjas. Kitaip sakant, iki 25 metų į galvą „tiesa“ dedama, o po to ji „surinkinama“ likusius 75 metus.

Kyla klausimas, kaip galima diskusija ir polemika. Nesutarimai dažniausiai iškyla dėl skirtumų asociatyvinėje hologramoje. Jie verčia diskutuoti, tačiau ar neatrodo, kad iš tikro ji neįmanoma ir jos net nesiekama. Kai asociatyvinės hologramos prištampuotos pagal vieną šabloną viskas aišku, nėra ką diskutuoti, galima tik varžytis geresnėmis žiniomis, ar iškalbos gebėjimais, bet visada sutariant arba vienas kitam pritariant. Tačiau kai masės nėra ir žmogus išsiskyręs per laisvės individuacijos procesą, diskusija yra naikinimas. Prasideda susišaudymas, kurio tikslas pažeisti susiformavusią kitokią asociacijų sistemą, sutrikdyti jos veikimą ir žmogų sugniuždyti. Tada vedamas tokios „sėkmės“ ir pranašumo gali daryti praktiškai ką nori, nes tavo tiesos ir logikos kulkos pasiekė taikinį. Ideologija tokia, kad po tokios parengiamosios stadijos turi teisę pereiti net prie egzistencijos naikinimo arba jos pavertimo apgailėtiniu vegetavimu.

Akivaizdu, kas tai yra – tai paprasčiausias filologinis banditizmas. Kokios šios situacijos konfigūracijos matosi pateiktoje iliustracijoje:

Išorėje priešprieša atsiranda tarp skirtingų ženklų, kurie yra raidės ir žodžiai. Tačiau šie ženklai turi turiningą gelminę reprezentacijos struktūrą, kuri atsiranda asociatyvinės proto hologramos viduje. „Tiesos“ ir „triuškinančios logikos“ yra sąvokų surinkimas iš šios gelminės reprezentacijos, kuri susiformuoja žmogaus sąmonėje. Pavyzdžiui, jeigu žmogus suformuotas smegenų plovimo sistemoje, tai nesant prieštaravimų aplinkoje ir tikrovėje, žmogus tampa ideologiniu zombiu, kuris visą gyvenimą surinkinėja propagandinę šiukšlyną, kuris tampa žmogaus gyvenimu. Tokios yra tiesų ir neginčijamų logikų pagrindinis principas, kurį aš vadinu semantine haliucinacija.

Pavyzdžiui, iš nubraižytos priešpriešos imkime sąvokas „masė“ ir „individualizmas“. Ar įmanoma kokia nors diskusija ir pergalė? Man atrodo, tai būtų toks pats stebuklas, kaip ir religinis atsivertimas. Kokios „diskusijos“ taktikos naudojamos: „to nėra“, „tai neįmanoma ir neegzistuoja“, o jeigu taip, tai ir sąvoka turi išnykti ir aš galiu tau „padėti“, papasakodamas apie savo teisingas sąvokas. Toliau, jeigu sunaikinimas nepavyksta, tada bandoma sąvokas nukenksminti, asocijuojant jas su nemaloniomis būsenomis („kvailys“, „menkysta“, „iškrypėlis“, „išdavikas“, „velnias“, „tradicijų griovėjas“, „nusikaltėlis“).

„Masė yra jėga, o individualizmas griauna valstybę (ir apskritai asmenybėmis visi būti neturi teisės, tai tik išrinktųjų privilegija).“

<>

„Individualizmas išlaisviną žmogų ir išaukština jo kūrybines galias, o masinė sąmonė ardo asmenybę, ją žlugdo ir apskritai tai yra vidutinybių teroras.“

Abiem priešpriešos atvejais žmogų apima siaubas tik priešinga prasme: laisvą žmogų sukaustyti masės kalėjime, nors jo protas geba sieti mintyje nepriklausomą realybę; masės žmogų padaryti laisvu ir pačiam atsakingu už

savo sprendimus ir gyvenimą, kai įprasta būseną ne laisvai mąstyti, bet paklusti autoritetui. Ir t.t.

Manau akivaizdu: atsivertimas neįmanomas, todėl pradedama siekti ne atsivertimo, bet ideologinio sunaikinimo tiek loginėmis, tiek socialinėmis priemonėmis, t. y., pradedant grasinti net egzistencijai. Diskusija nieko nedomina; arba diskusijos yra tik treniruotės, kurių tikslas užaštrinti savo naikinimo gebėjimus ir pasiruošti „kovoti“ kojomis, rankomis ir liežuviais. Ši praktika, pavyzdžiui, naudojama universitetuose.

Tad ar įmanoma bent vienoje pusėje „triuškinanti tiesa“ pažiūrų prasme? Pažiūros yra pažiūros – nei tiesa, nei netiesa.

Tiesiog tai patirties sukurti įsitikinimai, kurie nėra nei teisingi, nei klaidingi. Tad jeigu įsitikinimų neįmanoma suėsti su tiesos rūgštimi, pasirinkimai lieka tik keli: mirtinas karas arba tolerancija galimybių ribose. Negerbianti žmonių valdžia renkasi karą ir savo padėties įtvirtinimui žmones daro kuo silpnesniais, kad su smegenų krušimu jais būtų lengviau manipuliuoti, kad jie visada eitu ten, kur rodo fiurerio pirštas. Ir visą tai parodė vietinė ir pasaulinė propagandos ministerija, užnuodijusi laisvų žmonių sąmonę ideologiniu dvoku, kuriam iššvėdinti, jaučiu, reikės nemažai laiko.

Vienu žodžiu, pagal vieno tokio barsuko išsireiškimą stebėjome „proto terorą visame gražume“.

Globalizacija ir tautiškumas

Gnostinė ašis

Mūsų gyvenamo pasaulio pagrindiniai dėmenys yra žmogus ir visata. Abstrakčiau šie dėmenys išreiškiami kaip gyvybės forma ir būties forma. Būtis kuria žmogų kaip gyvybės atmainą, o šis būtį pažįsta, ją įprasmindamas ir pritaikydamas savo reikmėms. Pagrindinis būties vyksmas yra įbūtinimas per esmę ir egzistenciją. Šiame vyksme žmogus iš neišreikštos dalies iškeliamas į išreikštą, išorinę ir turi čia išgyventi. Pažindamas žmogus perkelia būtį į save, atverdamas ją kaip reprezentaciją, kuri yra žmogaus būties centras. Tiek save kaip gyvybę, tiek būtį kaip visatą jis atveria sau per vidinę formą, kuri sudaro tikrovės gnostinę ašį.

Visos žinių sistemos kuriamos orientuojantis į šiuos dėmenis. Žinios apibrėžia kas yra žmogus, atvertas iš reprezentacijos vidaus ir kaip per žmogų atsiveria visata. Reikia suprasti paprastą tiesą, kad ši visata, kuri laikoma išorine realybe, iš tikro ir yra žmogus. Visata yra žmogaus kūrinys, per kurį žmogus suvokia save ir kuriame ieško savo vietos ir prasmės. Vyksta abipusis kūrimas, kurio eigoje atsiranda tarpinis pasaulis kaip išreikšta sąmonės akis.

Kiekvieno žmogaus esmė ir egzistencija apibrėžiama jo rangu, nustatomu per vertikalų tikrovės pjūvį, kuriame atveriami tikrovės sluoksniai. Žmonės, galintys atverti tikrovės Šaltinio gelmę, yra dievai, nes jiems yra žinomos tikrovės kūrimo paslaptys. Šaltinis įbūtinimu kuria visatą kaip pirminę tikrovę, kurios paslaptis atvėręs žmogus žino savo vietą visatoje ir gali dalintis šia išmintimi su kitais. Žmogaus vietą parodo tik jo paties sąmonė. Žemiausias rangas yra paprastas žmogus, kuris nežino nei kūrimo paslapties, nei savo vietos kūrinijoje, todėl ieško vadovaujančios žinių sistemos, vildamasis, kad ji parodys tikrą pasaulį. Tačiau tai tik ženklai, tekstai ir knygos, aiškinančios šio ir ano pasaulio paslaptis. Kitaip sakant, tai nėra tikra, gyvoji esatis.

Genetinė ašis

Gamtinį žmogų apibrėžia tokios sąvokos: rūšis, individas, gyvybė. Gyvybė yra pati bendriausia sąvoka, kuri inkorporuoja į save rūšį ir individą. Rūšis – tai ne kas kita kaip biologinė programa, o individas yra jos realizacija. Ši priklausomybė rodo, kad žmogus įtrauktas į jo ribas peržengiančią esaties formą ir jos apibrėžiamas. Atsiranda konfliktas tarp bendrumo ir atskirumo aspektų. Programa apjungia, tačiau individualumas supriešina, verčia ieškoti būdų atsikratyti šios priklausomybės. Panaši problema kyla ir gyvybės ryšyje su tikrove ir galų gale su jos pagrindu, kurį sąlygiškai vadiname Šaltiniu.

Gyvybė kaip rūšis – taip pat individas, kuris skiriasi nuo kitų rūšių-individų. Individas išsiskiria iš visumos ir siekia ją paneigti, tačiau tai įmanoma tik tiek, kiek leidžia pati visuma. Matome, kad iš individualių perspektyvų

vyksta žiaurus karas su gamta, kuri šiame lygmenyje sudaryta iš kolektyvinių individų. Jis vyksta rūšių viduje ir tarp rūšių.

Matome, kad šis karas iš bendros programos perkeliamas į kiekvieną atskirą individą ir yra susijęs su jo išgyvenimo galimybėmis. Karas yra naikinimas, išnaudojimas, perkūrimas, silpninimas, pažinimas ir t.t. Jis įrašytas į kūno ir visatos reprezentacijos sandarą, įeina į individo esmę ir suteikia formą egzistencijai. Tai yra, programos galimybės priklauso nuo individualių galimybių ir programos tikslas apdovanoti individą šiam karui reikalingais sugebėjimais. Individas yra visuotinio karo forpostas, nuo kurio galimybių priklauso kolektyvinio individo įsitvirtinimas.

Tačiau perėjus į aukštesnes pakopas, kai lemiamą vaidmenį pradeda vaidinti gnostinio sujungimo gebėjimai, kūnas velkamas per istoriją kaip našta, neleidžianti pasiekti dar aukštesnių gyvybės egzistencinių pakopų, kurios jau būtų susijusios su žmogaus dvasia.

Žmogaus galimybės

Žmonių kolektyvinis individas yra triuškinanti pergalė kitų kolektyvinių individų atžvilgiu. Tačiau atsiranda vidinė grėsmė, kuri sugriauna dalį rūšies galimybių, nes žinios ir galia atsiduria netinkamose rankose. Ši dalis gali būti tokia svarbi, kad gali grėsti ir visos rūšies išnykimas. Nes agresyviai formuojamas porūšis (tipas), kuris įsivaizduoja, kad jo iškilimo vienintelis kelias yra motininės rūšies sunaikinimas. Kristalizuojantis porūšiams, kyla toks pats karas kaip gamtoje vyksta tarp kolektyvinių individų (rūšių), kurie gyvena vienas kito sąskaita.

Kiekvienas žmogus išsiskiria biologiniame bendrume, tačiau šis bendrasis aspektas nesprenžia klausimų tokiu principu kaip žmogaus protas, t. y., mintimis. Programa mąsto kitaip ir šis mąstymas trunka tūkstantmečius. Todėl einamuju momentu pagrindinis sprendėjas yra individas, kuriam rūšis suteikia visus lėmimo įgaliojimus. Todėl šioje egzistencijoje svarbą įgyja gnostinis pasaulis, kuriame kiekvienas žmogus susieja tą aplinką būties viduje, kurioje turi išgyventi. Todėl atsiranda ne gamtinis, bet dvasinis porūšis, išsiskiriantis ne organizmo požymiais ir biologiniais „ginklais“, bet protu. Protas lemia viską.

Gnostinis kolektyvinis individas

Kaip gamtoje biologinė programa sukuria kolektyvinį individą vadinamą rūšimi, taip sąmonėje kalba sukuria gnostinį kolektyvinį individą vadinamą tauta. Šiam tautiniam individui galioja tie patys principai kaip ir rūšies biologinei tikrovei. Pati tauta, kaip tam tikras bendrumo aspektas, pasaulyje nesireiškia niekaip, kaip nėra kalbos be kalbėtojo, kuriuo gali būti, pavyzdžiui, žmogus arba knyga. Tautos „programa“ visa individualizuota. Ir kiekvienas žmogus gali būti pilnavertis šio kolektyvinio individo atstovas, kuris įgaliotas lemti lygiai taip pat kaip ir bet kas kitas. Šitai vidurūšinė kova tarp rūšies individų pakyla į aukštesnį lygį ir vyksta tarp kalbinių kolektyvinių individų, kurie kariauja tarpusavyje taip, kaip gamtoje kariauja

viena prieš kitą biologinės rūšys. Rūšis lemia kūno forma, o tautas – reprezentacijos forma, kurią apibrėžia kalbos ženklų sistema.

Žinoma, tarp šių kolektyvinių individų yra skirtumas: tautą (tautas) sunaikinus – lieka rūšis, o rūšį (rūšis) sunaikinus – nelieka nieko išskyrus „negyvą“ pasaulį. Sunaikinus visas rūšis – nelieka gyvybės. Sunaikinus būti, nelieka pasaulio ir t.t. Todėl yra tokia būtiška hierarchija: Absoliutas, Visata (-os), Gyvybė (-ės formos), Rūšys, Žmonija (Homo Sapiens), Rasė, Tauta. Visais atvejais yra tam tikras bendrumo pamatas ir iš jo išsiskiriantis individas. Individa kaip F. Nietzsches Antžmogį išaukštinti galima tik visiškai jį atsiejus nuo pamato ir padarius jį nepriklausomu, t. y., neatsirandančiu ir neišnykstančiu dievu, kuris negali būti apribotas nei silpnu kūnu, nei silpnu protu. Tik tada jis galėtų atmesti visas artimiausias bendrumo formas ir kolektyvinius individus, tokius kaip tauta ir biologinė rūšis. Galbūt net tokius kaip įprastinės gyvybės formos. Iš Šaltinio ir Pirminės tikrovės rastūsi esatis, gerokai pranokstanti tipišką gyvybės sampratą.

Iš kokio pamato tokia kiltis įmanoma? Tauta tai yra tik netiesiogiai, kiek ji leidžia tinkamus rūšies tapsmo procesus. Bet realiai genetiškai šiuos klausimus reguliuoja biologinė programa (rūšis). Ir ne tik kaip mechaniška „atranka“, bet ir kaip tam tikras rūšies kvantinis protas, galintis perkurti rūšies programą, sukurti porūšius ir naujas rūšis.

Bendrumo formų transformacijos

Sunaikinus kalbą – sunaikinama tauta, sunaikinus genus – sunaikinama rūšis. Tai yra ir Žmonijos istorinio proceso dalis, ir gamtinė realybė, kurioje jau išnykę milijonai gyvybės rūšių. Tai, kaip šis nyksmas nuteikia žmogaus sąmonę, šiam procesui neturi jokios įtakos.

Naikinimas galimas kaip degradavimas, kaip karas ir kaip evoliucija. Tenkinti gali tik paskutinis variantas, nes substratas išlieka tas pats ir ant jo statomas antstatas. Degradavimas yra vidinis procesas, naikinantis kolektyvinių individų dėl vidinių priežasčių, kurios dėl kokių nors veiksnių tampa valingam apsisprendimui nepavaldžiu nykimu. Karas tarp kolektyvinių individų buvo gamtos dėsnis, kuris dabar matomas tarprūšiniuose santykiuose (tarprūšinis kanibalizmas), hierarchijoje ir pasiskirstyme biosferoje. Tai yra konkurencija dėl išteklių arba genetiškai užkoduota psichologinė neapykanta kitokiai formai. Evoliucija – tai žengimas į priekį, kuriame inkorporuojamos ankstesnės pakopos, tik dabar daug kartų tobulesnės.

Toks procesas galimas dvejose vietose. Bendrinančio faktoriaus masėje, kai programa laipsniškai keičia pati save arba tai gali būti greita individualizuota revoliucija, kuri sugeba patraukti paskui save masę.

Įprastinės gnostinės ašies formos individe yra psichologija, kalba, visuomenės sandara. Kalba yra kolektyvinės psichologijos dalis, o ši

kolektyvinė psichologija virsta socialiniais santykiais. Čia įsiterpia kultūra, mokslas, ekonomika, politika ir t.t. Šitaip kinta rūšys ir tautos.

Globalinis procesas

Terminas, kuris apibūdina šiuo metu vykstantį globalinį procesą, visiems gerai žinomas – tai „integracija“. Karinė integracija NATO forma vyksta aplink JAV centrą, o politinė ir ekonominė integracija – aplink Europos Sąjungą. Iš kitos pusės, tokia pati „integracija“ vyksta aplink Rusijos Federaciją, kuri svajoja ne tik atgauti savo buvusias teritorijas, bet jas dar labiau išplėsti. Tai nėra joks tabu, kadangi tą patį JAV ir ES darė visą 20 a. RF sustiprėjo tiek per paskutinius dešimtmečius, kad gali pradėti strateginio mėgdžiojimo procesą.

Pagal aprašytus kolektyvinio individo principus, rūšis viena, tačiau padalinta į tautinius kolektyvinius individus, kurių pagrindas yra kalba. Galima sakyti, kad pirmiausiai tauta yra savita unikali kalbos sistema, kuri grindžia suvokimo ir mąstymo formas. Bet kalbą galima sunaikinti, tuo pačiu sunaikinant ir tautą. Tai reiškia, kad tauta yra kartu su kalba išmokstamas dalykas, ir perkėlus į kitą socialinę lingvistinę terpę, atsiranda kitos tautos individualas. Šis ištautinimo procesas visada vyksta kaip virsmas į kitą tautą per asimiliacijos procesą. Nes jeigu tauta užmiršta savo kalbą, ją pakeisti turi kita kalba, nes žmogus be kalbos gyventi negali. Todėl kiekvienos tautos pagrindinis interesas yra saugoti savo kalbą. Tai nebūtinai reiškia, kad turi būti stabdomas vystymasis, reikia siekti, kad šis vystymasis nepereitų į kitos tautos galios lauką.

Tai reiškia, kad prieš kelis dešimtmečius prasidėjęs globalinis procesas labai glaudžiai susijęs su asimiliacija, kuri didžiausią grėsmę kelia mažoms tautoms. Šalia asimiliacijos proceso pirmiausiai eina individualizmo propagavimas, kai žmogus paverčiamas tik žmonijos nariu, labai dažnai tik biologiniu subjektu, priklausančiu tam pačiam gamtiniam kolektyviniam individui, kuriam sudaromos individualaus vystymosi sąlygos. Tačiau tuo pačiu, didžiosios tautos išsitaautinti lingvistiškai nesiruošia ir nepastebimai ruošia asimiliavimo prielaidas. Ir, kadangi žmogus be kalbos negali gyventi, ir yra patalpintas į galingą svetimos tautinės įtakos sferą, jis paprasčiausiai pakeičia savo kalbą į kitą – vietinę arba oficialią, reikalingą darbui aukštesnėse politinėse ar ekonominėse struktūrose.

Daugiakalbiškumas greitai neišnyksta, bet dažniausiai lieka tik žemiausiuose sluoksniuose; o norint daryti bent mažiausią karjerą, asimiliacija daroma būtinybe. Tokiame kontekste atsiranda „globalios valstybės“ projektas. Jo galutinis rezultatas – kitos tautos išmokimas arba dar tolimesnis – naujos tautos sukūrimas. Juk kažkaip kalbėti vis tiek reikės, ir viena kalba reikš naują vieną tautą.

Tauta gali egzistuoti dvejomis formomis: kaip teritorinis vienetas ir kaip organizacinis vienetas. Istorija rodo, kad organizaciniu tautų buvę labai mažai, nes savos teritorijos neturėjimas tautą labai susilpnina. Stipriausias

variantas yra kai tauta turi viską – kalbą, organizaciją, teritoriją ir norint stabdyti globalizacinius procesus, turi saugoti šiuos egzistencijai lemiamus veiksnius.

Šis ir kitas pasaulis

Pažiūrėjus į žmonijos istoriją matosi, kad ji, kaip individų kaita, perėjo du etapus: gamtinio žmogaus ir kultūrinio žmogaus. Tikra istorija prasideda kartu su kultūriniu žmogumi, kurio pagrindinė egzistencijos forma yra civilizacija. Pagal gnostinio kalbinio kolektyvinio individo principą civilizacija vystėsi lygiagrečiai su tautų vystymusi. Todėl istorijoje egzistavo vienatautės ir daugiatautės civilizacijos. Žmogus šiose terpėse dažniausiai buvo masės žmogus, kurio individualumas buvo slopinamas. Šios masės buvo rūšies biologinės programos masė ir kultūros masė, kuri buvo neatsiejama nuo kalbos. Individualybės išsiskyrimas būdavo unikalus įvykis ir tokie individai buvo laikomi „genijais“. Nors dažnai tai buvo sutinkama kaip išsigimimas arba iškrypimas.

Gamtoje rūšys egzistuoja milijonus metų ir palyginus su atskiru individu šis laikas yra beveik amžinybė. Tai yra amžinybė genetinė prasme ir ją išpažįsta „genetikų“ grupuotė, kurie save laiko genetinės programos saugotojais. Kartu su kūnu laikina ir dvasia, kuri taip pat trokšta turėti tokią „amžinybės“ terpę kaip ir kūnas. Tačiau šiame pasaulyje tiesiogiai tai neduota (nors iš esmės tiesiogiai neduota ir rūšis). Šitaip atsiranda tikėjimo kitu pasauliu kultūra, būdinga visoms išsivysčiusioms civilizacijoms. Šis tikėjimas yra gnostinės ašies pagrindinis klausimas, kurios paslaptys saugomos „gnostikų“ grupuotės. Šis žinojimas duotas išrinktiesiems, o masės slapta valdomos vienos ar kitos grupuotės, priklausomai nuo to, kuri iš jų dominuoja.

Žmonės gauna ženklus, tekstus, knygas, bet prie tikros, gyvos esaties neprileidžiami. Tad jiems belieka viena galimybė – laukti kol baigsis šis trumpas gyvenimo kelias, trunkantis 100 planetos apsisukimų aplink žvaigždę. Iš gamtos ir kultūros kelio išeiti sunku, tačiau žmonės vis daugiau domisi išplėstomis galimybėmis, su kuriomis galėtų įveikti kolektyvinių masių trauką ir susikurti savo pasaulį. Žinoma, tam priešinasi civilizacija, kultūra, mokslas, visuomenė, gamta, būtis, visata ir netgi Dievas.

Mes renkams laisvę

Laisvės sluoksniai

Paskutiniu metu internetinėje erdvėje suaktyvėjo neonacionalistai, kurių propaganda į galvą bando įkalti klaidinančias mintis: dėl viso blogio kalta žmonių laisvė ir vienintelis išsigelbėjimas yra neonacionalistinės vertybės. Laisvė „ateina iš ES“ ir tik viską žlugdo bei griauna. O neonacionalistinė ideologija tik gelbėja ir kuria. Todėl reikalinga „nauja“ antiliberali arba antilibertarinė ideologija, kuri ištrintų laisvę ne tik iš gyvenimo (de facto), bet ir iš žmonių galvų kaip nesąmonę ir nesusipratimą.

Neonacionalistų bus leidžiama tik tam tikra laisvė, o būtent valstybės ir tautos. Todėl ji arba siejama su visokiais negatyviais -izmais arba iš naujo apibrėžiama kokia nors negatyvia ar priešinga reikšme. Laisvė atseit yra susisaistymas ir tarnavimas, atsidavimas ir savęs išsižadėjimas dėl aukštesnės valdžios, o ta valdžia, aišku, yra neonacionalistų grietinėlė. Laisvė esą yra „grandinė, prie kurios esi pririštas“. Šita grandinė ir yra ta vieta, kuri gimdo vertybingą gyvenimą. Todėl, kaip libertaras, matantis pavojų laisvei kaip aukščiausiai vertybei, noriu paskelbti savo interpretaciją.

Pirmiausiai, kaip aš suprantu laisvę. Ideologiškai susisluoksniavusiame pasaulyje ji reiškiasi negatyviai ir kiekviename sluoksnyje turi vis kitokią prasmę. Yra visos planetos laisvė nuo išorinių grėsmių, yra imperijų ir valstybių laisvė vienai nuo kitos, yra vienos tautos laisvė nuo kitų tautų, yra visuomenės laisvė nuo valdžios aparato, yra individo laisvė nuo visų kitų aukščiau išvardintų grėsmių ir nuo kitų individų. Kitaip sakant laisvė lygi valdžiai ir laisvės kiekviename sluoksnyje yra tiek, kiek jame yra valdžios. Jeigu valdžia yra individas, jis pagal libertarinį principą yra laisvas. Jeigu valdžią turi centrinė tautinės valstybės valdžia – ji yra laisva, nors šiuo atveju nelibertarine prasme. Neonacionalistai irgi yra libertarai, bet jie propaguoja tautinį libertarizmą, kurio pagrindinis vienetas yra tauta. Niekam kitam libertarinės laisvės nelieka. Istoriškai susiklostė taip, kad teorijoje akcentuojamas ne tautinis ar valstybinis, bet individualistinis libertarizmas. Šitaip suprasta laisvė apsaugo individą (nebūtinai žmogų) nuo naikavimo arba išnaudojimo. Kaip atsivėrusią erdvę individas įprasmina, yra jo pasirinkimo reikalas.

Pagrindinis libertarizmo klausimas yra kokią perspektyvą laikysime pagrindine – kaip pavadinti individai turi erdvės laisvam veiksmui, o kaip pavadinti – neturi. Klasikiniam libertarui fundamentali pakopa yra individas, iš kurių sukuriama, tik kitaip įvardinami, išvardinti ideologiniai sluoksniai. Libertaras stovi ant žemės, ir teoriškai suteikia šią galimybę abstrakčiam individui, išimtam iš visų išvardintų jėgos sluoksnių, ir teoriškai apdovanoja laisva erdve būtent jį. Nesvarbu kaip vadiniesi, imperatoriumi ar darbininku, šitie pavadinimai suspenduojami ir žmogui suteikiama fundamentali teisė į laisvą veiksmą nepriklausomai nuo to, kokiam ideologiniam sluoksniui priklausai. Susitarus individams

uždraudžiama kitą žmogų naikinti arba nesąžiningai išnaudoti, nenustatant naudojimosi pusiausvyros, tai yra nesidalinant iš darbo gauta nauda.

Taigi neonacionalistai taip pat pasisako už laisvę, bet tik tam tikros ideologinės konstrukcijos ribose, kuri vadinama tautine valstybe. Jų mąstymas minėtuose sluoksniuose juda aukštyn ir žemyn ir nusistato pagal juos „geriausioje“ vietoje, t. y., ten, kur yra jie patys. Perspektyva – visa žmonija arba planeta kaip imperija, kurioje nelieka „tautos“ – netinka; kitos galingesnės valstybės ir imperijos – irgi netinka. Yra tauta (lt), ji turi būti laisva, o tai reiškia, kad ši perspektyva atimama iš visų žemesnių arba aukštesnių sluoksnių. Individas nelaisvas nuo tautos, turi jai paklusti ir vykdyti jos valią. Taip pat nepaklūstama ir aukštesnėms perspektyvoms, pvz., vienai planetinei valdžiai. Tokios valdžios „nėra“, o jeigu kas nors į valdžią pretenduoja, tai reiškia karą, nes tautos „nepavergs niekas“. Jie identifikuoja save kaip „tautinę valdžią“ ir laisvės klausime renkasi šį ideologinį sluoksnį. Pvz., JAV pretenduoja į planetos masto valdžią, bet tam visą žmonijos kūną reikia pertvarkyti į pavaldžią struktūrą, taip pat ir vadinamąsias „tautas“ arba suverenias valstybes. JAV irgi renkasi save.

Ką sako libertaras? Pirmiausiai jis išima žmogų iš ideologinių iliuzinių sluoksnių, pažymėtų įvairiais žodžiais. Kad ir kaip save vadintum, pirmiausiai esi individas, žmogus. Tokie pat žmonės yra kiekvienas visos Žmonijos narys. Todėl laisvės klausimas sprendžiamas ne iš kokios nors ideologinės konstrukcijos ar sluoksnio perspektyvos, bet iš tikro žmogaus. Libertaras judėdamas minėtais sluoksniais savo žvilgsnį fiksuoja fundamentaliame neideologiniame lygmenyje, matomame akimis, kuriam visi priklauso pirmiausiai. Imperijos, valdžios, organizacijos, visuomenės, bendruomenės laisvė negali užgožti individualios laisvės, nes visos šios struktūros taip pat yra tik individų sanaupos, bet fiksuotos kaip tam tikra ideologema, žodinė sistema virtusi socialine struktūra, procedūromis ir ritualais arba kitaip sakant – semantiniu durnynu. Tačiau visa tai tik žmogaus galvoje. Neonacionalistas savo vaizduotėje griaua multinacionalinių imperijų aukščiausią valdžią; o individas įtvirtindamas savo laisvę griaua bet kokią kitokią centralizuotą valdžią, nesvarbu ar ji būtų planetinės imperijos valdžia ištautinsi visą žmoniją ar vietinė neonacionalistų valdžia, kuri vietiniame pasaulyje yra tokie patys lokaliai globalistai, tik kitokiais masteliais.

Libertarizmas yra stabų saulėlydis, visų ideologinių konstrukcijų išideologinimas, po kurio lieka tik iš laisvų žmonių sudaryta Žmonija.

Libertaras nelenda po apačia ir nelipa ant viršaus.

Kodėl neonacionalistai nepripažįsta laisvės pakopos nuleidimo iki individualaus lygio? Kodėl iš individo siekia atimti visą valdžią? Pirmiausiai todėl, kad nepripažįsta žmogaus be pavadinimų, kuris renkasi gyvenimo formą pats, pagal savo paveikslą ir galimybes. Todėl, kad neonacionalistai galvoja tik apie save ir savo valdžią. Libertaras irgi

pirmiausiai galvoja apie save, bet šis galvojimas apie save libertarinėje teorijoje virsta galvojuimu apie visus individus. Libertaras negali sustoti ties „tautinės valstybės“ sluoksniu, nors jis – geriau už galaktinę imperiją, bet blogiau už laisvų individų visuomenę, kuri nepripažįsta jokios valdžios, nei Vilniaus, nei Briuselio. Tautinė valstybė gali ir turi būti laisva, bet čia nesustojant ir laisvę nešant iki tikro žmogaus pasaulio.

Ko nori libertarų individualas? Išideologinti visą haliucinacijų pasaulį: išimperinti, išvalstybinti, išdiktatūrinti, išorganizacinti, išvisuomeninti ir t. t. Nes už visų šių žodžių stovi tik tų pačių susireikšminusių aferistų, melagių, nusikaltėlių ir smegenų pudrintojų snukiai. Tautinis libertaras nuo individualistinio libertaro skiriasi tuo, kad pirmasis gyvena susikurtame semantiniame durnyne, o žmogus stovi ant žemės realiame pasaulyje, nepadabintame jokiomis semantinėmis haliucinacijomis.

Iš ES neateina jokia laisvė „neoliberalizmo baubo“ pavidalu, nes joje teisių gal yra daugiau negu kitur, bet realių galimybių mažai kaip ir visame likusiame pasaulyje. Iš ES ateina tik naujas ideologinis sluoksnis, kuris rūpinasi tik savo laisve-valdžia, siekia susikurti sinekūrą tik sau, o visi kiti sluoksniai eliminuojami, laisvę atimant iš „vienos planetos vyriausybės“ (nebent steigtų jie patys), iš žemesnių valstybės organizacijų, tautų, visuomenių ir individų. ES išideologina kitus, bet vietoj to kuria naują ideologiją, kuri tikrai nėra laisvė Man.

Kita vertus, tą patį turi daryti visi, kovodami dėl valdžios. Neonacionalistai bando išideologinti ES federacinę supervalstybę arba kokią nors kaimyninę imperiją, tokią kaip Rusijos federacija, bet vietoj to suideologina save, tačiau ne kaip žmogų, bet kaip tautą, kuri tirpdo ir išideologina visas priešiškas sau ideologijas („neoliberalizmas“), ir semantiškai kausto visą aplinką su savo neonacionalistine ideologija. Čia esą surenkamos „tikros vertybės ir tikri žmonės“. Šitaip atsiranda nacistinis skirstymas į „pirmarūšius“ ir „antrarūšius“.

Pažanga ir atžanga

Libertarai nuo neonacionalistų skiriasi tuo, kad jie laikosi skirtingo požiūrio į istoriją. Neonaciams praeitis yra tradicijos ir vertybės (kurių niekada nebuvo, yra tik propagandinė projekcija į praeitį, kuri paverčiama „tautinio“ garbinimo stabu). Libertarai labiau telkia dėmesį į ateitį, į kylančias naujoves, kurių jie negriauna ir siekia prisitaikyti, permąstyti iš naujo. Šitaip susiduria skirtingi požiūriai į Laiką arba Istoriją ir siekiama paversti stabu – arba praeitį (neonacionalistinė atžanga), arba ateitį (kuri yra pažangos, progreso galimybė dominanti libertarą). Ne veltui jie „neoliberalizmą“ išpažįstančius žmones vadina „pažangiečiais“ ir įsivaizduoja, kad įdėję šį žodį į negatyvų kontekstą, suniekins pažangos pozityvią sąvoką.

Kaip gi čia yra iš tikro? Kas „vertingiau“ praeitis ar ateitis? Svarbu tai, kokią kuriame Istorijos teoriją. Jeigu Istorija yra tobulėjimas, augimas, stiprėjimas, plėtimasis, tai ateitis yra vertingesnė, nes sistema juda pozityvia

linkme ir atneša vis geresnę padėtį, nei buvo praeityje. Tokiu atveju svarbiau ne tradicija ir „amžinos vertybės“, bet pažanga, nes ateitis pasenusias tradicijas griauna ir atneša geresnį pasaulį. Tokioje istorijoje praeitis yra pasenusi seniena. Pavyzdžiui, kažkada gamybos technologija buvo paprasta kuoka, patobulinta akmeniniu antgaliu, o dabar yra staklės ir kompiuteriai. Ir kas yra šitas pagalyš arba kuoka – juokingai pasenusi seniena, aborigenų lygis. Ir tokia istorija bei tradicija nėra jokia vertybė, nes ji neatitinka realiųjų ir galimybių. Tokioje istorijoje natūralu išaukštinti libertarinę pažangą, keitimą į naują, seno, tradiciško griovimą.

Priešingai yra tada, kai istorija smunka, silpnėja, byra, griūna, išsigimsta. Tada tai, ką atneša ateitis yra mažiau vertinga už tai, kas buvo, už didingą praeitį, kurią reikia mėgdžioti bet kokią kainą, norint susigrąžinti prarastą galybę. Toks požiūris ir yra neonacionalistinis. Kai rodomas dabartinis menkumas ir aukštinama tai, kas buvo. Tai yra logiška. Tik reikia susitarti, kur yra pažanga, o kur smukimas. Ar kultūroje, ekonomikoje, politikoje, moksle, moralėje yra įmanoma pažanga ir kaip šių sričių kitimas suvokiamas. Kultūroje vertinamas naujumas, originalumas, tai reiškia, normos ir tradicijos griovimas. Ekonomikoje siekiama tobulinti gamybinius santykius, tam, kad jie būtų aktyvesni ir našesni. Politikoje turi būti nuolat prisitaikoma prie besikeičiančio pasaulio, ir netgi skatinti jį keistis tobulėjimo linkme. Apie mokslo žinių plėtimą nėra net ką kalbėti, jų plėtimas yra savaime suprantama vertybė. Moralė taip pat turi įvertinti pažangą visose srityse ir prisitaikyti.

Pavyzdžiui, turi nuspręsti kaip vertinti klonavimo galimybes. Tai bus pradėta daryti neišvengiamai, ir turi būti nuspręsta kaip geriausiai įvertinti šią galimybę iš moralinės pusės. Toks yra libertaro požiūris į istoriją ir jo pažangizmas – reikia siekti, kad ateitis būtų tobulesnė už praeitį ir nieko nekonservuoti, nes užkonservuotos tradicijos ir vertybės besivystančiame pasaulyje virsta senienomis ir atgyvenomis. Kokią vertę turi seniena, ir kur laiko perspektyvoje žiūri atžangistai.

Tad libertarai pirmiausiai išstabina, išideologizuoja Istoriją. Istorija nevaldo, ji tik paprastas žinojimas. Konservatizmas su savo energija, net agresija yra griūvančio pasaulio perspektyva, kuri gali būti bailsi, jeigu priklausai šiam pasauliui, būdamas koku nors tautiniu užsikonservavusiu filologu, literatu arba istoriku. Bet sprendimas tokiais atvejais paprastas – tereikia parodyti daugiau gebėjimų, talento ir sukurti ką nors geresnio ir pažangesnio, kad literatūrą arba istoriją galėtum išgelbėti nuo dardėjimo žlugimo nuokalne. Tai yra, reikia keisti tobulėjimo kryptimi, o ne fiksuoti kokią nors sustingusios praeities struktūrą ir paversti ją nekeičiamu stabu.

Suprantama, kad psichologiškai tai gali būti sunku, nes žmogus visada pradeda ne tuščioje vietoje, bet nuo praeities arba tiksliau sakant nuo savo atminties. Pažangizmas gali būti psichologiškai sudėtingas. Tačiau reikia išsiugdyti sugebėjimą keistis ir keisti. Įveikti įprotį, atsisakyti senienų,

griauti antikvarinį mąstymą. Tai galima pasiekti objektyviu palyginimu ir padidėjusios „pridėtinės vertės“ įvertinimu.

Priešinimasis naujovėms yra atžangus mąstymas, neturintis jokio pateisinimo. Nebent Istorija iš tikro katastrofiškai smuktų išsigimimo kryptimi. Libertaras atsisako praeities dėl geresnės ateities, o konservatorius atsisako ateities dėl praeities savaime ir užkonservuoja kažkokią momentinę nuotrauką, kuri esą yra „visų geriausia“.

Šio svarstymo kontekste belieka nuspręsti kaip vertinti haliucinacijų sluoksnio ir semantinių durnynų išsigalėjimą, plėtimąsi, augimą ir stiprėjimą. Tie durnynai yra visuomenė, organizacija, valdžia, valstybė, supervalstybė, imperija, viena pasaulio vyriausybė, planetų konfederacija ir t.t. Šių ideologinių sluoksnių į žmogų įmeluoti vaizdiniai yra pažanga ar atžanga?

Tenka tartis ar pradžia laikome žmogų ir jo empirinę laisvę, kurios esmė yra kiekvienas individas kaip savo valdžia ar žmogaus sąvokos suvokimą keičiame pagal ideologinį sluoksnį, kuriame žmogaus samprata perdaroma į automatizuoto vergo funkcijos vaizdinį, atimant iš jo prigimtinės laisvės galimybę. Libertaras tai laiko didžiausiu nusikaltimu, tad semantinių durnynų įteisinimas yra ne kas kita, kaip banditizmo įteisinimas.

Taigi įvertinimo laukia ideologinių sluoksnių „pažangos“ klausimas, kai laisvė koncentruojama jėgos klikos rankose ir visas žmogaus gyvenimas patalpinamas į semantines haliucinacijas, kai kitam individe pradedama matyti tai, ko jame iš tikro nėra. Visuomenė, organizacija, valstybė ir t. t. Akylas libertaras mato, kad šitaip auga tik keleto išrinktųjų šaikos galia, o visi kiti paverčiami tik išnaudojamais automatais.

Begalinė regresija

Laisvė yra tam tikra būseną grupės viduje, kuriame išrinkti pagrindiniai nariai gali spręsti savo klausimus nepriklausomai nuo kitų. Galima įrodinėti, kad tokia būseną neįmanoma, kad visi sprendimai priklauso nuo kitų narių sprendimų ir t. t. Todėl šią laisvės būseną reikia patikslinti: kiekvienas narys turi tam tikrą laisvės sferą, arba laisvės rėmus, kuriuose jis gali būti nepriklausomas nuo kitų. Nesunku suvokti, kad pirmiausiai tokia sfera yra sąmonė, į kurią pašaliniamis brautis turi būti draudžiama, nes ši vieta kiekvienam žmogui yra šventa. Toliau ši sfera turi būti suprojektuota į tam tikrą erdvę pačioje tikrovėje, kurioje susitarimu turi būti paliekamos išgyvenimo galimybės.

Jeigu paėmę valstybių grupę panagrinėtume valstybių libertarizmą, tai šios laisvės sąlygos yra politika, kaip sąmonės ir sprendimų galimybė, ir valstybės teritorija, be kurios ne tik laisvė, bet ir bet kokia kitokia egzistencija neįmanoma. Tokia valstybė yra suvereni, nepriklausoma, laisva, o ši laisvė yra pagrįsta tarptautinių santykių libertarizmu.

Tačiau, kaip ir individų grupėje, valstybių grupėje laisvės būseną, kuri yra tam tikros pusiausvyros ir stabilumo išraiška, išbalansuojama ir galingesnė

grupė pradeda kištis į politiką, ir tuo naudojantis siaurina fundamentalų laisvės pagrindą, t. y. politinį ir teritorinį vientisumą. Atsiranda įvairios diktato sistemos, sugriaunančios libertaristinius „tarptautinius santykius“. Dėl šių priežasčių atsiranda įvairūs žemėlapių perbraižymai ir dalinimaisi įtakos sferomis. Tai daro kiekviena grupė, ir to dėka atsiranda ir išnyksta įvairūs valstybiniai dariniai, keičiantys pasaulio žemėlapių vaizdą. Šie procesai turint valdžią yra skatinami, o valdžios neturint – skelbiamas libertarizmas kaip priedermė ir bendras, arba absoliutus, gėris.

Kokia kritikos skirtos laisvės būsenai esmė. Pirmiausiai teigiama, kad tai yra savivalė: atseit jeigu elgesio nevaržo jokie rėmai, žmonės daro ką nori, įsigali „anarchija“. Žmogus nėra tiek disciplinuotas, kad galėtų gyventi savo gyvenimą nevaržomas. Teigiama, kad būtina kontrolė ir priežiūra. Tik čia atsiranda niekaip neišsprendžiamas klausimas: o kas prižiūrės prižiūrėtojus? Iš istorijos matome, kad šitokia savivalė, būdinga libertarinei grupei, persikelia į prižiūrėtojų kastą ir tada nukenčia prižiūrimi „vergai“, nes prižiūrėtojai pradeda savivaliauti. Dar griežčiau sakant, visos prižiūrėtojų kastos bėgant laikui išsigimsta – tai yra dėsnis. Pradeda įsivaizduoti, kad jie yra „aukštesnė rasė“, o žmogus yra tik „šimpanzė“.

Vadinasi, abi galimos situacijos – nepatenkinamos. Kai niekas nekontroliuoja ir neprižiūri, šlyja laisvų žmonių disciplina, o kai yra socialinis antstatas, disciplina griūna prižiūrėtojų kastoje, ir vietoj to, kad žmonėms būtų gerinamas gyvenimas ir vystoma sistema, susikuria totalitarinis režimas. Todėl vietoj to, kad priežiūra santykius pagerintų, juos pablogina dar labiau nei „anarchijos“ situacijoje. To išspręsti neįmanoma niekaip, nes tokia struktūra nusitęsia į begalinę regresiją („kas prižiūri prižiūrėtojų prižiūrėtojus ir t. t.“ ...)

Libertarizmui pagrindinis grupės, kurioje siekiama laisvės arba valdžios, vienetas yra ne valstybė bet individas. Valstybės aprašinėju tik todėl, kad tarptautiniuose santykiuose yra kelios geros sąvokos, kurias galima perkelti į žmonių pasaulį ir geriau suprasti apie ką libertarai kalba. Tai pavyzdžiui, yra suverenumas, nepriklausomybė, teisė (tarptautinių santykių libertarizmas pagrįstas teise), politika, ekonominė bazė ir t. t. Libertarai sako, kad santykiai tarp individų turi būti tokie, kaip tarp valstybių. Individas turi suverenitetą, formuoja savo politiką, leidžia savo įstatymus, užsiima gynybos priemonėmis ir pan. Neigti libertarizmą reiškia neigti suverenios valstybės egzistavimo galimybę.

Tačiau tokį neigimą griauna tikrovės pavyzdžiai – visada, prie bet kokių tarptautinių santykių, egzistuoja bent viena suvereni valstybė. Žmonių pasaulyje, net esant diktatorinei santvarkai, egzistuoja grupė žmonių, turinčių suverenumą arba valdžią.

Libertarizmo tikslas perkelti galimybę būti laisvu kuo didesniai žmonių skaičiui, t. y. atiduoti teisę formuoti savo „politiką“, leisti įstatymus, valdyti ekonomiką ir t. t. Ši galimybė atiša žmogų nuo grandinės, prie kurios jis

buvo pririštas kitų žmonių – dėl to, kad jie buvo galingesni ar taip susiklostė aplinkybės. Laisvė tai ne grandinė ir ne grandinės ilgis, nes lieka „prižiūrėtojų“ klika, kuri grandines valdo: pririša – atriša, sutrumpina – prailgina.

Paradoksalu yra tai, kad kai kurie politikai, propaguodami etatistinį savo valdomos valstybės libertarizmą, su žmonėmis elgiasi kaip diktatoriai. Valstybė gali būti nepriklausoma, suvereni, tačiau tai nereiškia, kad laisvi žmonės, nes savo viduje politikai formuoja totalitarinį režimą. Kitaip sakant, sau jie nori absoliučios laisvės, o kitus siekia paversti vergais, nuliais. Tai ir yra ta minėta sistema, kai prižiūrėtojų kasta išsigimsta ir laukinės prigimties pažabojimo gera idėja deformuojama: valdžia pradeda savivaliauti ir „prižiūrimiems“ žmonėms sukuriamas gyvenimo pragaras.

Gali atrodyti, kad iš šios situacijos nėra jokios išeities ir kad abi situacijos veda prie gyvenimo sąlygų pablogėjimo. Atsakymas, mano manymu, vienas – paimti elementus iš abiejų sistemų ir sukurti mišrų variantą. Priežiūra reikalinga, bet ji neturi virsti absoliutu, tai turi būti abipusė priežiūra. Laisvės būseną irgi turi būti bent minimaliai apribota, kad nevirstų savivale ir anarchija. Priežiūros ir ribos principas libertarinėje visuomenėje yra neformalus. Sistemoje prižiūrėtojai-vergai dažniausiai santykinai formalizuojami ir institucionalizuojami, o prievarta nuasmeninama, paverčiama sistema, už kurią niekas konkrečiai neatsakingas. Kalama į galvą, kad taip ir turi būti.

Spalvota tauta

Valstybė negali formuoti jokios savo politikos, jeigu neturi jokių svertų. Tai yra pagrindinis visų išsilaisvinimų ar išlaisvinimų klausimas. Pažiūrėjus į istoriją, matosi, kad emancipacijos klausimas dažniausiai sprendžiamas nesąžiningai, nes laisvinamas žmogus (valstybė) dažniausiai negauna jokio pamato po kojomis ir išlikimo galimybės – minimalios. Tokia parodija visada organizuojama taip, kad išlaisvintas vergas vienokia ar kitokia forma vis tiek sugrįžtų pas vergvaldį arba valdžią. Todėl neužtenka nei metafizinio išlaisvinimo teorijoje, nei empirinio išlaisvinimo nuimant grandines – būtinas tikras įgalinimas, kad formuotųsi realus pagrindas po kojomis. Kitaip sakant, vien dvasinių turtų neužtenka, reikalinga ir veikianti materialinio pagrindo sistema. Tad kol neišsprendžiamas dalinimosi klausimas, tol laisvė yra tik laisvės parodija.

Jokia tauta nėra gyva vien kultūra. Tam būtinas ir ekonominis pamatas. Todėl neaišku, kodėl atiduodant žmogui dvasinę laisvę (į pažiūras, tikėjimus, įsitikinimus, kūrybą), specialiai apribojamos išgyvenimo galimybės, dėl ko „dvasiniai turtai“ tampa pasityčiojimu iš žmogaus. Materialiai žmogus – vergas, o dvasiškai – „turtuolis“, dvasios „aristokratas“. Tad žmonės realiai skurdinami ir verčiami ubagais bei vergais, bet „apdovanojami“ dvasiniais turtais, kad net pririšti prie grandinės jaustųsi laisvi ir turtingi. Valdžia padovanoja žmogui trispalvę grandinę ir trispalvę būdą, bandydami įtikinti, kad tai ir yra tikra laisvė ir tikri turtai.

Tai rodo vieną dalyką – valdžia nenori dalintis; valdžia yra apgavystės sistema, kuri vadinama tautiniais ir dvasiniais „lobynais“, laisvai prieinamais visiems. Gali semtis iš šios skrynios kiek nori. Nėra jokių apribojimų ir draudimo, tačiau kaip matome tik todėl, kad šie „turtai“ beverčiai, arba dar blogiau – tai spąstai. Norima pasiekti, kad žmogus galvotų, jog to užtenka norint būti tikru, laisvu žmogumi. Siūlomos sąlygos nėra sąžiningos: žmogus atiduoda savo gyvybę, laisvę, protą, o mainais gauna beverčių spalvotų blizgučių, o visus realius svertus valdžia pasilieka sau.

Neginčijamas faktas yra tas, kad valstybė stipri tada, kai stiprūs žmonės. Tačiau stiprina realūs dalykai. Jeigu žmogus prie centrinės valdžios pririštas prievarta, bauginimu, grasinimais, apgaule, blizgučiais, vadinamais „dvasiniais“ turtais, valdžia stipri, tačiau paklusimo efektas lengvai sugriaunamas. Šis sugriovimas vadinamas ideologinio zombio perprogramavimu. Daug efektyvesnis susiejimas arba susaistymas yra per žemę, ryšius, „kapitalą“. Tikrovės pakaitalai – laisvės nesukuria. Spalvotais blizgučiais padabintas žmogus mėgaujasi tik laisvės, turtų iliuzija. Bet laisvei reikalinga tikra valdžia. Norintis būti laisvas, žmogus turi valdyti ir įvaldyti tikrovę, tada susikuriamos galimybės formuoti savo politiką ir kurti išgyvenimo strategijas, kurias griauna hierarchinė kastų sistema, pagrįsta nesidalinimu ir realių galimybių pakeitimu spalvotais valdžios ir laisvės „aksesuarais“, kurie tik spektaklyje labai svarbūs. Šitai realūs svertai pakeičiami visokiais niekučiais ir valdžia vaizduoja, kad yra labai „dosni“ už sąžiningą vergystę siūlydami dosnų atlygi.

Kovojant dėl savo laisvės reikia neapsirikti, neapsigauti ideologiniais spąstais, nepakliūti į „dvasinę“ pelkę, kuri praryja žmogų ir išsikapanoti būna labai sunku, ypač individualiai.

Moralinė teisė veikti

Gnostinė energija

Tam, kad žmogaus psichikoje informacija būtų pernešta iš vienos pakopos į kitą reikalinga energija, kuri yra kitokia nei žinomos fizinio pasaulio energijos rūšys. Ją galime vadinti gnostine energija, kuri yra esaties forma, atsirandanti gnostiniuose laukuose. Galima išskirti dvi pagrindines energijos pernašos kryptis:

- a) iš išorės, kai įjungiamas sensorinio pasaulio atvaizdas (būtiškoji energija);
- b) iš vidaus, kai sąmonės burbulas pereina iš nesužadinto į sužadintą būseną (suvokimo energija), bei kuria morfinį lauką, kuris sudaro asmens aktyvumo branduolį.

Pastaruoju atveju energiją turi generuoti autonominio aktyvumo sistema, kuri pirmiausiai valdydama raumenis perduoda ją į kūno judėjimo mechanizmą; bei generuoja impulsus, kurie reikalingi kognityvinių procesų sužadinimui, nuo kurių priklauso protas, pagrįstas asociatyvine holograma, kuri yra sensoriumo introjekcija į kognityvinę žievę (gnostinė energija). Be to, galima tarti, kad informacija juda kartu su energija ir, galbūt, pastaroji ir yra tapati informacijai.

Svarbiausia energijos veikimo psichologinė būsena yra valia, kuri yra ne kas kita kaip sąmonės aktyvumo jausmas, sudarytas iš energetinės ir informacijos valdymo dalies. Šis jausmas yra autonominės aktyvumo sistemos pagrindas. Kaip suaktyvinimas veikia iš išorės – daugmaž aišku: išorinė energija veikia receptorius, kurie transformuoja ją į vidinę energiją, perduodama tam tikro lygmens impulsą ir tuo pačiu informaciją, kuri sensoriume virsta morfine sistema. Pasaulis yra energija ir jo spaudimas veikia vidinius gnostinius laukus.

Tačiau turi būti analogiška vidinė sistema, kuri energiją pagaminti turi gnostinių laukų struktūroje kaip gnostinę energiją. Ši energija yra kažkas panašaus į smegenų „variklį“, kuris kiekvieną dieną suaktyvina visas kūno sistemas ir varo jį į priekį, skatindamas užsiimti kokiomis nors užprogramuotomis veiklomis. Šias veiklas pasiūlo pasaulis arba protas.

Ši energija yra ypatinga tuo, kad ji nei potencialinė, nei kinetinė. Jos pagrindas yra informacija, kuri yra ir tam tikro turinio ir jo sklidimo per substanciją mišinys. Pavyzdžiui, tokiu principu veikia raumenų sužadinimas, nes neuronų suaktyvintas impulsas tiekia vienu metu energiją skaidulų susitraukimui ir signalus, pasakančius konkrečiai kaip tos skaidulos turi susitraukti. Nėra taip, kad mechanizmas būtų dviejų dalių: pirma energetinis sužadinimas ir paskui informacija iš smegenų struktūrų, kuri šiuos susitraukimus paverstų atraminio aparato sudėtingų judesių seka. Tas pats veikia specifiškai žmogiškiems motorinio aktyvumo pasireiškimams, kai žmogus raumenis naudoja garsų skleidimui, vadinamam kalbėjimu arba

ženklų rašymui. Judesiai koduoja formą, o ta forma dar perneša papildomą kognityvinę (semantinę) informaciją, kurią supranta žmogaus sąmonė.

Žmogaus struktūrą aš įsivaizduoju dualistinę, susidedančią iš įprastinių fizinių branų kvantinių konfigūracijų ir iš gnostinių laukų, kurie generuojami smegenų srityje. Tradicinėje filosofijoje šis dualizmas išreiškiamas fizinio ir dvasinio pasaulio skirtimi. Iš gnostinio pasaulio juda aktyvumo formos, o iš išorės – informacija. Gnostinės energijos, ne tik apdoroja informaciją, bet ir tiekia energetinius resursus kūnui. Kitaip sakant, kaip kokioje nors mašinoje yra kuras ir variklis, taip ir žmogus turi tokį centrą, kuris visą gyvenimą varo žmogų į priekį, jeigu jis nėra sužalotas arba užblokuotas, nes vergovinėje kastų sistemoje laisvas aktyvumas netoleruojamas ir, kad „nebūtų problemų“, žmogus deaktyvuojamas ir užprogramuojamas standartiniam išnaudojamo automato robotizuotam aktyvumui.

Autonominio aktyvumo sistema turi turėti tokias dalis:

- a) energijos mechanizmą;
- b) informacijos šaltinį ir
- c) morfinį lauką, kuris sujungia informaciją su energija ir perduoda ją į dvi vietas: į kognityvinę žievę, kurioje veikia protas, ir motorinę žievę, kurioje protas įgyvendina savo sukurtus veiklų modelius.

Šį centrą galima vadinti asmenybės centru, arba siela, kuri valdo žmogų visuomet, kai jis nemiega. Tuo tarpu miego metu atsijungia ir raumenys, ir protas ir žmogų valdo dar gilesnės struktūros, kurios kontroliuoja šiuos aktyvumo centrus. Tad galima sakyti, kad siela, kaip gnostinių laukų junginys, yra ta vieta, kurioje kuriamas laisvo žmogaus gyvenimas ant šios planetos paviršiaus. Protas yra kontrolės mechanizmas, o kūnas yra proto įsakymų vykdytojas. Ir galų gale, už jų stovi gnostinių laukų energomorfinė struktūra, vadinama siela.

Kuo siela skiriasi nuo dvasios suprasti paprasta: dvasia asocijuojasi su žodžiu pasaulis („dvasinis pasaulis“), o siela su žmogaus asmenybe, nes ji yra sąmonės pagrindas ir atveria tam tikrą etinę žmogaus dimensiją. Tai yra filosofinės sąvokos. Kitos vartotos sąvokos, tokios kaip „gnostiniai laukai“, „gnostinė energija“, „autonominė aktyvumo sistema“ ateina iš mokslinės srities: kognityvinės psichologijos, biofizikos ir t.t.

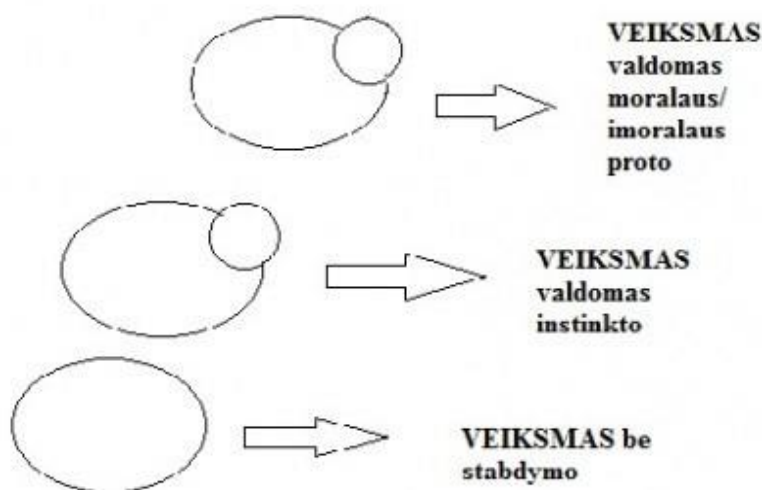
Sprendimo ir veiksmo tipai

Veiksmo pagrindas prote yra sprendimas. Jis gali būti spontaniškas, instinktyvus, emocinis, racionalus arba psichotroninis. Hierarchinėje sistemoje svarbus klausimas ar jis yra laisvas, ar nelaisvas. Pasaulis sutvarkytas taip, kad sprendimų užgrobimas ir valdymas būtų pagrindinis valdžios primetimo principas. Kad žmogus elgtųsi taip, kaip nori valdžia, sprendimai formuojami nuo gimimo, į asociatyvines hologramas įrašant valdžiai palankius elgesio ir mąstymo modelius. Kiekvieną dieną, kai

įsijungia gnostinės energijos aktyvumas su savo energomorfinė sistema, aktyvuojamos proto ir judesio asociatyvinės hologramos, kurios parodo žmogui, ką šiandien reikia daryti. Tokia sistema yra robotizuota autonominė aktyvumo sistema, kuri nemąsto, bet tik sužadina įrašytą į atmintį programą. Beveik visų žmonių energomorfinis aktyvumas yra sutrikdytas, kad žmonės neprisigalvotų valdžiai nenaudingų veiklų ir užsiėmimų. Laisva egzistencija paverčiama darbu, kuris yra „civilizuota“ vergovės forma.

Veiksmą galima atvaizduoti kaip tam tikrą grandinę, per kurią prateka energija sistemoje stimulus-reakcija. Tai fizinis veiksmas priklausantis fiziniam pasauliui, kuris sukuria veiksmo ir niekaip nepertraukiamo atoveiksmio situaciją. Tokios grandinės yra nesustabdomos. Tačiau biologiniame pasaulyje atsiranda vis sudėtingesnės sistemos, kurios priklauso nuo rūšies sudėtingumo santykiuose tarpusavyje ir su aplinka. Čia galimas refleksas su išskirstymu, kai sensorieptoriai atpažįsta ir renka. Toliau dar labiau išvystyta sistema yra instinktas, kuris jau koduoja visą elgesio programą, nors čia dar sudėtingų kognityvinių suvokimų nėra. Tai yra daugumos žemesnių rūšių elgesio principas, kurios turi tik labai specializuotas proto formas, skirtas medžioklei, dauginimuisi, socialiniam elgesiui ir t.t.

Tačiau socialinis protas jau sugeba skirstyti: „mano rūšis – ne mano rūšis“, „priešas – draugas“. Taip pat geba koordinuoti veiksmus medžioklėje, turi hierarchijos suvokimą ir t.t. Tokiose smegenyse sprendimai daug sudėtingesni ir juos grindžia rudimentiniai proto principai. Ir paskutinis modelis yra moralės sistema, kuri įsiterpia į veiksmo grandinę ir ją arba blokuoja, arba skatina priklausomai nuo principų įrašytų į smegenis. Moralinė sistema yra sudėtingėjančių socialinių santykių rezultatas ir kognityvinių gebėjimų milžiniškas žingsnis į priekį. Atvaizduoti šiuos principus galima taip

Veiksmai be stabdymo arba veiksmai valdomi gyvūninio instinkto pagrįsti efektyvumu ir jie nei moralūs, nei amoralūs, – tokia yra gamta žemutinėje evoliucijos pakopoje. Kitoks elgesys atsiranda socialiniuose santykiuose, kuriuose reikia riboti aklą refleksinį arba instinktyvų elgesį, tam tikra socialinės moralės forma. Jis atsiranda jau aukštesniuose gyvūnuose, kurie veikia bendrai, grupėmis ir negali su savo rūšimi elgtis taip pat kaip su kitomis. Pvz., savo rūšies nemedžioja ir nenaikina, dalinasi grobiu ir t.t. Iš tokių santykių atsiranda moralinis mąstymas, kai susikuria rūšys, apdovanotos aukštesniu, suprasti ir pažinti gebančiu protu.

Nepaisant to, net labai civilizuojuose socialinėje aplinkoje išlieka, o gal būt net evoliucionuoja nemoralus elgesys, nestabdantis agresijos. Pavyzdžiui, tada, kai pradedama kovoti dėl dominavimo, valdžios, kai išnaudojama ir atsisakoma dalintis ar net naikinama kovoje dėl įtakos ir galios arba net savo malonumui. Toks buvo žmonijos pasaulis per visą istoriją, ir šiomis dienomis nei kiek nepakitęs. Maža to, kadangi moralus protas paralyžiuoja veiksmą, jis mechaniškai diegiamas į vergų sąmones tam, kad jie nekeltų valdžiai pavojaus ir nesiektų konkurencijos.

Bet aukštesniame range tenka atsisakyti etinės dimensijos ir veiksmai artėja prie nestabdomos grandinės principo, kai neveikia jokie stabdžiai ir jokie skrupulai. Tai ypač būdinga valstybės organizacijai ir šios organizacijos valdžiai. Ar todėl, kad turi stiprinti savo galią, ar todėl, kad save laiko „geresniais“, labiau „nusipelniusiais“.

Tad aukščiausiam range anksčiau minėtas gnostinis varikliukas veikia laisvu režimu ir individai su savo valdomomis organizacijomis konkuruoja aukščiausioje lygoje. Žemesnis rangas dresiruojamas būti moralus, doras, pareigingas darbštus, paklusnus ir t.t. Turi priimti įdiegtas į protą darbinės egzistencijos programas ir paklusti vyresnybei. Tokiems žmonėms dažnai dedami kontrolės implantai ir autonominė aktyvumo sistema robotizuojama, kad žmogus paklusniai vykdytu savo pareigas. Jiems atiduodamas darbingumas ir energija, bet tik tam, kad gerai padarytų paskirtą darbą. Šitaip elgiamasi su visa visuomene, nes per didelis jos aktyvumas nepageidautinas, nes manoma, kad išplistų riaušės ir maištai, ir bet kokia mažiausia dingstimi būtų nuvertinėjamos valdžios. Visu tuo pasirūpina „ugdymo“ sistema, kuri įjungžiama nuo darželio.

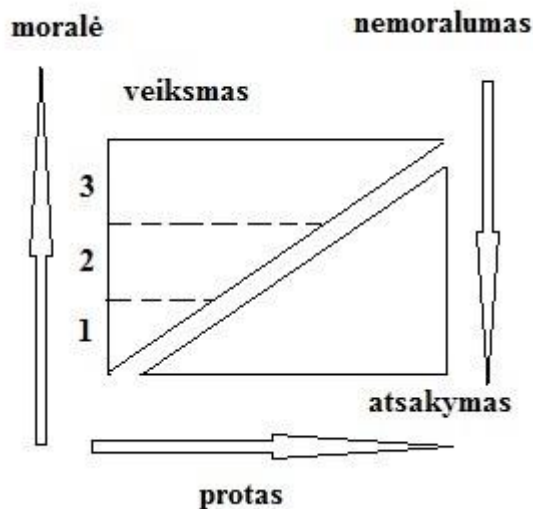
Kitaip sakant, smegenys formuojamos taip, kad aukštesnėje valdžioje veiksmai būtų efektyvesni, o tam reikia kuo mažiau skrupulų, o žemesnėse kastose įvedamas kuo sudėtingesnis, neryžtingesnis ir baikštesnis elgesys, nuolat baiminantis, kad tik nebūtų pažeistos kokios nors valdžios sugalvotos taisyklės, nes tada „bus problemų“.

Kam reikalinga etika?

Jeigu nebūtų socialinių santykių rūšies viduje, moralė būtų nereikalinga, nes jos prigimtis yra socialinė. Tačiau Homo Sapiens yra socialinė rūšis, tad natūraliai kognityviniame prote susiformuoja įvairios moralės sampratos ir

elgesio etikos taisyklės. Aš kaip libertaras išskiriu tokias pagrindines sąvokas, dėl kurių rūšies viduje vyksta konkurencija ir tampa reikalingos reguliavimo taisyklės. Konkurencijoje išskiriamos Gyvybės, Laisvės, Turto ir Orumo sferos. Tai reiškia, kad kalbant apie gynybą (pirmiausiai!), žmogus turi teisę į priemones ginti gyvybę, laisvę, turtą ir orumą. Taip pat, šią gynybą galima išplėsti iki sau artimų žmonių grupės, kuriuos gali užtarti arba savo priemonėmis apginti. O tai reiškia, kad kitam atimama teisė kėsintis. Jeigu, nepaisant šių taisyklių, kėsinamasi – įgyjama teisė į gynybą. Šis supratimas rodo, kad etika gali būti matoma iš dviejų pusių: pirmą pusę yra draudimas kėsintis, o kita pusė teisė gintis. Taigi toks moralumo principas yra rūšies viduje susiformuojanti etikos sistema.

Mūsų laikais visuomenė yra išardyta ir šita teisė į tiesioginę gynybą labai susilpninta. Pirmiausiai, ji atskiriama nuo nukentėjusio ir institucializuojama, tai yra, pats žmogus negali daryti nieko. Tada ši sušiorinta jėga organizaciškai sustiprinama, kad paskiri asmenys negalėtų nuo jos apsiginti, nesimdami specialių priemonių (nedarydami „nusikaltimo“). Ir galutinis etapas, ši sušiorinta jėgos ir prievartos sistema aukštesnių kastų mafijos užgrobiama ir jokios teisės valstybės organizacijoje nelieka. Valdžia, žinodami, kad jie nebaudžiami, daro ką nori ir šitaip susiformuoja vadinamoji teisinio nihilizmo ir teisinio banditizmo situacija.

Tačiau prigimtinė teisė ir jos sistema išlieka ir kartas nuo karto pavyksta ja pasinaudoti. Tokį supratimą galima pavaizduoti schema, kurioje matome tris sprendimo-veiksmaus tipus, apie kuriuos kalbėjome prieš tai, ir turime atsakymą-atoveiksmį, kuris yra ne kas kita kaip teisė į gynybą. Kuo aukštesnis moralumo lygis, tuo mažiau reikalingos drastiškos gynybos priemonės, kurios iš principo prieštarauja moraliniam žmogaus supratimui.

Šis principas reikšmingas tuo, kad jis neverčia žmogaus idiotu, kuris net patirdamas agresiją „neturi moralinės teisės daryti nieko“, duodant

pasityčiojantį patarimą „atsukti kitą žandą“. Ir visiškai nesvarbu koks žmogus, grupuotė, mafija ar organizacija kėsina. Šitokia sistema reguliuoja santykius tarp žmonių ir sukuria susitarimo galimybes. Taip pat ji normalizuoja požiūrį į visą aplinką, į kitas rūšis, ir sudaro sąlygas egzistuoti įvairioms gyvybės formoms Žemės biosferoje.

Kita vertus, per visą žmonijos istorija egzistavo įvairios iškreiptos sistemos, kurios buvo primetamos kitiems grupuočių, užgrobusių valdymo svertus. Kiti individai paverčiami arba pavojingais priešais ir sunaikinami arba naudingais idiotais ir jie išnaudojami. Išnaudojamų kastų žmonėms nuo gimimo luošinamos smegenys, šiam tikslui sukūrus ištisia Comprachicos'ų sistemą, kuri užsiima autonominio aktyvumo sistemos deformavimu, pritaikant ilgalaikį slopinimą, terorizavimą, tyčiojimąsi, žeminimą, niekinimą ir t.t. Šita sistema vadinama „švietimu“. Be psichologinio, fizinio ir socialinio deformavimo, naujausios galybės įgyjamos pritaikant psichotroniką, kurios pagrindinė priemonė yra įvairių lobotomijų sistema. Comprachicos'ai šiais laikais programuoja smegenis ir jų tikslas – ne paruošti laisvam veikimui ir jei reikia savo interesų gynimui, bet siekia kiek galima susilpninti, kad nebūtų problemų valdžiai. O šie daro ką tik užsigeidžia.

Dabartinėje visuomenėje matome gnostinės energijos „varikliuko“ nusilpimą, veiklos robotizavimą ir dvasinį skurdą. Aiškiai matosi, kad ši savivalė primetama iš pašalies. Tai nėra „užprogramuota genetiškai“, greičiau tai pasekmė techniškai suardytos, sužalotos ir deformuotos autonominio aktyvumo sistemos pasekmė. Vienintelis kelias į laisvę yra išsiprogramuoti ir atsikratyti robotizuotų mąstymo šablonų.

Svarbiausias principas, kurį turi įsisavinti kiekvienas žmogus – moralė tai ne vien draudimai, bet ir teisė laisvai veikti.

(Ne)pakeičiamos prigimties klausimas

Esmė ir egzistencija

Klausimai „kas yra sąmonė?“, „kas yra žmogus?“ iškilo seniai, tada, kai žmogus dar tik pradėjo mąstyti. Šių klausimų pradžia yra istorijos objektas, kurios tikslas atsakyti „kur, kada, kas ir kaip“ (kur aiškino, kada aiškino, kas aiškino ir kaip aiškino), kiek prieinama iš pasiekiamų šaltinių. Šitoks paklausimas nubrėžia kelias atsakymo galimybes ir teorijas:

- a) žmogus turi į jį įdėtą nekintamą prigimtį, tik reikia ją išsiaiškinti ir
- b) iš žmogaus galima padaryti ką nori, bet reikia gerai praplauti smegenis ir sukurti tinkamą kontekstą (psichosocialinė inžinerija) arba sukurti biologinės informacijos valdymo priemones (genetinė inžinerija).

Pirmu atveju, išeinamą į ieškojimų kelią, o antruoju kuriama matrica, šablonas, kurią būtų galima uždėti ant žmogaus.

Šios dvi kryptys atspindi ir hierarchinės organizacijos perspektyvą: viršuje norima, kad iš žmogaus būtų galima daryti bet ką, pagal iškilusius organizacijos poreikius – toks yra megalomaniškas valdžios troškimas. Kitaip sakant, tikima, kad tai, kas yra žmogus – nustatoma valdžios. O pavergtoms apačioms kalama į galva, kad nekintama prigimtis jau nuo amžių pradžios yra surasta, ant jo uždėta iš viršaus, ir žmogus turi šiai „lemčiai“ paklusti. Savęs kūrimas persekiojamas ir juodinamas, tariama, kad neteisėtas maištas yra savivalė prieš Dievą, Gamtą, Valdžią, Tautą. Galima pasirinkti kas patogiau pagal esamą padėtį.

Iš tikro save (ir kitus) kuria nežabota galia, pagal savo poreikius. Šie poreikiai, jeigu „kuriamas“ Kitas, yra išnaudojimas, eksploatavimas ir t.t. Vergas turi patarnauti, gaminti, kurti, prižiūrėti ir t.t. Kitais atvejais, kai nėra nežabotos galios – tai virsta maištu prieš „valdžią“, kuriai reikalingas ne „bet koks“ žmogus, ne toks, kuris pats save susikuria pagal savo matymą, bet toks, kurį būtų galima eksploatuoti nusistatytais tikslais.

Galima manyti, kad visi esiniai turi savo nustatytą prigimtį ir ją žino net neklausdami. Tokia yra visa gamta. Tačiau palyginimui čia tinkama citata iš Sartro, kuris teigia, kad žmogui „egzistencija eina pirmiau už esmę“. Egzistencija yra ne kas kita kaip esmės kūrimas. Ką žmogus susikuria savo laisvai valdoma egzistencija, toks ir yra. Ši tezė taip pat reiškia ir jau minėtą situaciją, kai egzistencija užgrobiama valdžios, kuri kuria esmę jau pagal savo įsivaizdavimą.

Manau, kad su žmogumi situacija sudėtingesnė nei su kitais esiniais. Nes kūnas turi pirmesnę esmę ir ši esmė pereina į tam tikrą kūno galimybių apibrėžtą egzistenciją. Sąmonė, atvirkščiai, yra „tuščia“. Jos egzistencija pasirenkama, susikuriama ir tik tada išpildo savo apibrėžtą esmę. Sąmonė susikuria save, savo formas, o kūnas yra toks, koks duotas gamtos. Tačiau

naujausiais laikais, sąmonės psichosocialinė inžinerija (egzistencijos užgrobimas) jau netenkina. Inžinerijos prerogatyvą bandomą pasigrobtį ir kūno egzistencijos užgrobimui, turint tikslą formuoti ir performuoti kūno esmę (prigimtį).

Tada žmogus formuos bus formuojamas valdžios visas toks, kokio reikia eksploatavimui, pvz., psichikos inžinerija – smegenų plovimu, socialinė inžinerija – egzistencijos užgrobimu, kuri paverčiama „darbu“, ir biologinė inžinerija pirmiausiai per manipuliavimą genais arba psichotroninė inžinerija dedant implantų plokšteles į smegenis ir t.t.. Svajonė tokia, kad prievarta primetus bet kokią egzistenciją, galima būtų performuoti viso žmogaus esmę, padaryti ją kokią nori.

Gamtinė ir „aukštesnė“ prasmė

Aptartame kontekste galima kelti žmogaus gyvenimo prasmės klausimą, kuris labai glaudžiai susijęs su žmogaus prigimties klausimu. Žmogaus prigimtis siejant jį su gyvenama aplinka yra nustatyta ar ne, ji turi kokią nors aukštesnę prasmę, ar visas žmogus yra gamtinis? Žmogaus prigimtis gali būti tokia, kad jo gyvenimas bus be jokių aukštesnių prasmų, vien tik paprastas išlikimas ir dauginimasis sudėtingose planetos aplinkose.

Kitaip sakant, žmogaus gyvenimo prasmė gali būti tik gamtinė ir ji gali būti aukštesnė nei gamtinė. Gamtoje yra du pagrindiniai dalykai, kuriuos turi padaryti visi gyvi organizmai: išgyventi ir daugintis. Išgyvenimas, biologine prasme pirmiausiai yra prasimaitinimas. Vystantis kultūrai, prasimaitinimo klausimas praėjo tokią evoliuciją: iš pradžių buvo medžioklė, žemdirbystė, ir galiausiai gamyba. Reprodukcijos klausimas taip pat praėjo tam tikrų socialinių formų evoliuciją.

Aukštesnė prasmė šiame gamtiniame kontekste glaudžiai susijusi su biologinės informacijos klausimu. Tai yra genetika, kuri saugo, keičia ir tobulina biologinę organizmų vystymosi programą. Čia ryšys yra su visa rūšies evoliucija, biologiniu kitimu. Individas trumpai gyvena pirmiausiai todėl, kad rūšies evoliucijai reikia intensyvios kaitos ir organizmų perprogramavimo. Jeigu žmogus gyventų ilgai, evoliucija būtų daug lėtesnė.

Taigi čia yra užslėpta ir tam tikra gamtinė prasmė, organizmo informacijos saugojimas ir perdavimas, nebloginant rūšies savybių. Čia atsiranda toks paradoksas: individo prasmė yra rūšis (programa), bet pati rūšis individualizuotai neegzistuoja. Rūšis – tai programa, o ne individuali substancija. Tad išeina, kad individas tik aptarnauja programą. Jokios kitokios individualios prasmės gamtinis individo gyvenimas, tikima, neturi.

Yra tik maistas ir dauginimasis, o visa kita tarnauja šiems tikslams. Čia išliekama kūnų arba organizmų lygmenyje, kuris yra realizuota rūšies informacija arba biologinė programa. Bet yra ir kitas ne rūšinis, bet pirmiausiai individualus prisitaikymas, vadinamas informacijos sujungimu sąmonėje. Šis sujungimas reikalingas tam, kad individas išgyventų tam

tikroje konkrečioje aplinkoje. Žmogaus evoliucija šioje vietoje yra kultūrinės evoliucijos terpė, kurioje pažinimo informacija tampa vis svarbesnė, kol šis informacinis mechanizmas, ar organizmo būseną, tampa pagrindine.

Tarp šių dviejų informacijos rūšių (reprodukcinės ir pažinimo) atsiranda net konkurencija ir susiformuoja dvi stovyklos, genetikų ir gnostikų. Vieni svarbiausiu žmogaus uždaviniu laiko programos aptarnavimą, o kiti gnostinių gebėjimų vystymą. Gnostikai istorijoje įgyja vis didesnę svarbą, ir iš šios krypties išsivysto gnostinės informacijos sujungimo svarbos teorijos, kurios esmė yra tokia, kad prasitęsia ne tik organizmas, bet ir sąmonėje yra informacija, programa ir „reprodukcija“, kai žmogui mirus, jis kaip asmuo neišnyksta, bet pereina į kitą egzistenciją.

Pagal sudėtingumą ir išpūdį, biologinės programos nublinksta prieš žmogaus sąmonės galimybes ir natūraliai pradedama tikėti, kad svarbiausia ne biologinė informacija, jos saugojimas, bet individuali sielos informacija, kuri ne tarnauja genetikai ir reprodukcijai, bet yra svarbi pati savaime, nes yra ne tik organizmo evoliucija, bet visų pirma ir sielos evoliucija. Organizmo evoliucijai svarbu išlikti konkurencijoje ir sėkmingai prasitęsti, o sielos evoliucija turi atrastus savo „kelius“ (žinios, treniruotės, lavinimasis, elgesio etika ir t.t.).

Kūnas turi esmę, nes jis yra programos realizacija, sąmonė taip pat yra koduojama genetiškai, bet į šį pasaulį ji ateina visiškai tuščia, jos formos įdedamos vėliau, santykiuose su gyvenama aplinka. Galimos įvairios sąmonės formos, bet organizmo programa yra viena. Ir kyla klausimas, kaip yra su prigimtinė šių žmogaus dalių esmė. Kūnas apibrėžtas, bet formuojamas genetinės bioinformacijos, sąmonės formos sukuriamos aplinkos.

Žmogui kaip konkrečiam individui pavaldi tik gnostinė dalis, jis gali keisti savo sąmonės informaciją, bet negali performuoti organizmo, šis performavimas yra už atskiro individo ribų ir jam neprieinamas. Sąmonė prieinama, ją žmogus gali lavinti, aukštinti, tobulinti. Jis gali lavinti ją pats arba tai gali daryti kiti. Čia susiduriame su įvairių inžinerijų klausimu, psichine inžinerija, socialine inžinerija, ir genetinė inžinerija. Kad žmogus neturėtų išankstinės užprogramuotos ir nepakeičiamos esmės pirmiausiai svajoja valdžia, tai yra socialinis struktūrinis elitas, kuris nori valdyti viską, ne tik sąmonę, bet ir kūną. Taip išskyla mokslininko figūra, kurio tikslas surasti metodus dirbti su įvairiomis natūraliomis informacijos sistemomis, psichine informacija, genetinė informacija ir t.t.

Šitaip konkurencinės kovos drama, kuri natūraliai vyksta šimtus tūkstančių metų, lėtas genetinės informacijos kitimas, suspaudžiama į vieno žmogaus gyvenimo ribas. Nes genų inžinerija greitai užaugina „patobulintus“ organizmus, ir „žemesnė rasė“ tampa nebereikalinga šimto metų atkarpos ribose. Kad tai būtų įmanoma psichologiškai, turi būtų visiškai performuota

ideologinė visuomenės sistema, kuri leistų tokį struktūrinio elito elgesį su žmogumi. Tokio susidievinimo pasekmės gali būti sunkios. Niekas nežino kokias pasekmes gali sukelti neišmanantis žaidimas su biologine genetinė informacija.

Ribos peržengimas

Tokios yra dvi informacijos sistemos, tarp kurių vyksta konkurencija. Tai yra genetinė informacija ir gnostinės informacijos sujungimo sistema. Pirmą yra rūšinė, neindividuali, o dvasios formavimas – individualus, pavaldus individualios valios įtakai. Genetikai laukia tobulesnio organizmo, o gnostikai kuria dvasinės evoliucijos teoriją. Pavyzdys, gali būti religinės reinkarnacijos ir karmos idėja, kai tikima, kad sąmonės klonuojasi kaip kūnai. Naujas kūnas yra nauja genetinės programos realizacija, kažką paveldinti iš ankstesnių organizmų, bet su modifikacijomis; nauja sąmonė yra ankstesnės sąmonės reinkarnacija, kuri neatsimena savo ankstesnių „gyvenimų“ ir yra pavaldi karmos „dėsniumi“: jeigu siela buvo gera – laukia evoliucija, o jeigu bloga – deevoliucija.

Ribų peržengimas, kurios apibrėžia tokias žmogaus esmes, kyla iš aukštesnės sisteminės klasės, kuri tiek susižavi galia, kad pradeda žaisti dievų žaidimus. Jie nori valdyti ir genetinę informaciją, ir informacijos jungimo procesą sąmonėje su psichotrone technika. Todėl visi ryšiai su žmogumi ir požiūriai į jį tampa požiūriu į biologinę „medžiagą“, ir pagrindinis metodas yra įvairios inžinerijos, kurios šią medžiagą formuoja. Tai yra psichosocialinė inžinerija, kuri paskiria žmogui tam tikrą vaidmenį organizacijoje, ir genetinė inžinerija, kurios tikslas organizacijos elitui kurti patobulintus individus, biologinę medžiagą, veikiančią našiau ir efektyviau. Ir nori, kad šis procesas būtų toks greitas, kad rezultatai matytųsi vieno žmogaus gyvenimo ribose, vietoj šimtų tūkstančių metų.

Savęs formavimo idėja

Visų gyvybės rūšių prigimtys turi panašias formas, arba fiziologines ir anatomines struktūras. Kitaip sakant yra bendra ir nekintama visos gyvybės planetoje esmė. Skiriasi tik išorinės detalės, o vidus – tas pats. Tačiau biologinė programa turi galimybę keistis tam, kad prisitaikytų prie kintančios aplinkos. Tai yra pamatinė esmė. Tačiau nelendant į pačią gelmę, šias išorines formas taip pat galima laikyti žemesnio lygio esme. Pavyzdžiui, vandenyje plaukiojanti žuvis ir sausuma lakstantis žinduolis. Žuvies ir žinduolio prigimtys (esmės) skirtingos taip, kaip skiriasi rūšys gyvenančios skirtingose aplinkose, bet kaip gyvybės – jų prigimtys vienodos.

Gyvybę performuoti gali tik aukštesnės jėgos, jeigu tokios yra. Gal būt įmanoma rasti būties formas, kurios yra ne tik negyva ir gyva substancija, bet ir kažkokią trečią arba ketvirtą formą. Žodžiu, gyvos materijos prigimtis yra, bet ji nėra vienintelė ir nekintama. Nors šis procesas toli peržengia individualią egzistenciją. Individuali sąmonė savo biologinės programos valios pastangomis keisti negali. Bet jeigu esme pavadinsime dar

konkretesnes savybes ir formas tai sąmonė jas keisti gali. Kultūrinės tradicijos, ritualai, gyvenimo būdas ir t.t. Jeigu prigimtimi ir esme laikysime šias išorines formas, tai jas taip pat iš principo galima performuoti, tačiau socialinė organizacinė kontrolė tokia, kad tam gali reikėti dešimtmečių ar net šimtų metų socialinės raidos. Individo gyvenimo rėmuose šios vertybės valdžios propaguojamos kaip nekintamos.

Šioje tikrovėje evoliucija perėjo per tokius etapus arba šuolius, kurie rodo, kad prigimtis lėtai vis dėlto keičiasi, nors valdomi ne individo, bet anoniminių biofizinių realybių, apie kurias žinoma labai mažai.

1. Negyva materija virto gyva materija.
2. š vandens gyvybė peršoko į sausumą.
3. Iš biologinio gyvūno organizmo peršoko į dvasią.
4. Dabar gyva materija siekia pakeisti substratą ir savo kūną bei dvasią siekia perkelti į technologinius aparatus.

Žmonija yra kryžkelėje – ir turi rinktis arba natūralų dvasios vystymąsi arba kurti „dvasingas“ mašinas. Taip pat technologijos reiškia, kad žmogus kaip individas toks susidievinęs, kad prigimties keitimo mokslinius rezultatus nori matyti jau savo gyvenimo atkarpoje. T. y., milijonus metų vykstanti prigimties kaita, evoliucija, kaip minėtais etapais, suspaudžiama į šimtmečius, o gal net dešimtmečius. Tai yra „grandiozinis“ dvasios atverto mokslinio pasaulio pasiekimas.

Žodžiu, prigimtis nėra nekintanti, bet jos keitimas – ne žmogaus reikalas. Tad kaip suprantame šūkį „formuoti save“? Tai liečia ne biologinį organizmą, bet aukščiausią informacijos sujungimo sistemą, kuri anksčiau tarnavo biologinėms reikmėms (išgyvenimui ir dauginimuisi), bet istorijoje vis labiau laisvėjo ir sukūrė savo dvasios viršenybės sistemą. Šis pokytis buvo tokia reikšminga revoliucija, kad net genetinė biologinė programa tapo nesvarbia. Juk gal būt siekiama net iš viso ištrūkti, jei tai įmanoma, iš žmogaus organinio substrato. Tad pirmiausia genetinę informaciją siekiama užvaldyti su genų inžinerija, kad evoliucijai užtektų kelių dešimtmečių vietoj milijonų metų. O po to, sukūrus galingesnius informacijos apdorojimo sugebėjimus, šios programos visiškai atsikratyti. Jeigu yra aukštesnės egzistencijos formos, kam šita primityvi organika reikalinga. Lieka tik dvi galimybės – konservatyvi ir libertarinė.

Šitaip žmogus gali formuoti save arba užsiimti kitų žmonių „biologinės medžiagos“ inžinerija.

- 1) Informacijos sujungimo sąmonėje inžinerija,
- 2) organizmo genetinė inžinerija.

Paprastai tokius dievų žaidimus žaidžia įvairūs sisteminiai elitai, kurių tikslas užvaldyti visas nišas ir suabsoliutinti savo asmeninę valdžią. Atseit, žmogaus prigimtį lemia ne gamta, ne pats žmogus, bet planetos valdžia. Iš

tiesų taip buvo visada, nors atrodo, kad dabar vyksta kažkoks keistas perversmas.

Ordnung uber alles?

Pagrindinės sąvokos

Šiame įrašė pamėginsiu sujungti kelis, atrodytų, nesusijusius dalykus, kurie svarbūs norint geriau suprasti pasaulį, kuriame gyvename. Tai yra sąvokos – sistema, valdymas, visuomenė, psichologija, kalba ir psichotronika. Įvairias sistemas tyrinėja vadinamoji sistemų teorija. Jos pradininkas yra 20 a. mokslininkas L. Bertalanffy. Valdymo mokslas, kitaip – kibernetika, taip pat sukurtas 20 a. daugiausiai N. Wiener pastangomis. Šios teorijos tam tikru būdu susietos socialinėmis organizacijomis, kurios turi savo sandarą ir sąveikų bei valdymo procesus. Šios socialinės sistemos dalis yra kalba ir psichologija, kaip pagrindinės įtvirtinimo formos. Galiausiai prie valdymo klausimo priskirtinos įvairios technologijos, tiek informacinės, tiek technobiologinės.

Tradicine arba klasikine sistemų teorija nesiremsiu, bet pamėginsiu šį klausimą išskleisti remdamasis labai paplitusiu ir visiems gerai žinomu pavyzdžiu. Pirmiausia, nors sistemas galima klasifikuoti pagal tą sritį, kuriai jos priklauso – mokslas, pasaulis, visuomenė ir t.t., – man patogesnis kitas principas, kuris nėra toks platus. Pagal jį, galima išskirti du sistemų tipus: natūralias ir dirbtines sistemas. Pavyzdžiui, visuomenė, organizacija, kalba yra dirbtinės sistemos, o pasaulis, gamta – natūralios. Natūralių sistemų pakeisti negalima, arba – tik tiek, kiek leidžia pažinti dėsniai. Dirbtinės sistemos kuriamos arba mėgdžiojant natūralias, arba nuo nulio. Man svarbiausia yra kalbos sistema, kuri turi tam tikrą į smegenis įdiegtą sistemos psichologiją, persiduodančią į kitas sistemas. Joje atsiranda normos, klaidos, anomalijos, diversijos sąvokos ir t.t.

Tai yra tikslus, mokslinis sąvokos „sistema“ apibrėžimas. Bet ją galima suprasti ir kitaip. Kai turimos galvoje visuomenės, kultūros, ideologijos sistemos tam tikra sinkretine buitine forma, išsiskiria dvi žmonių klasės: kovojantys prieš oficialią sistemą ir ją ginantys. Kitaip sakant, žmogus, jo pažiūros gali būti sisteminės arba anti-sisteminės. Pagal tokį skirstymą, įprastai sistemos „griovimas“ laikomas anomalija, jeigu ne nusikaltimu.

Kibernetinis principas įkūnijamas valdymo, valdžios sistema, kuri kontroliuoja visą organizaciją ir vedą ją į tam tikrą tikslą. Valdymui naudojamoms parankios sistemos, tokios kaip griežta organizacijos struktūra, kultūra, psichologija, kalba ir t.t. Šios dalys pop-kultūroje metaforiškai vadinamos valdymo „matrica“, nuo kurios priklauso kiekvieno atskiro žmogaus gyvenimas. Valdymo kontekste pagrindinės skirtys yra laisvė ir vergovė. Laisvė yra pagrindinė antisisteminio mąstymo sąvoka, o vergovė yra kibernetikos mokslo kvintescencija, nes įtvirtina valdymo ir besąlygiško paklusimo principus. Norint geriau suprasti kibernetikos postulatus, reikia žinoti, kokiomis priemonėmis naudojasi valdžia, kokie iškyla klausimai, konfliktai ir iššūkiai.

Pagrindinis objektas yra visuomenė, turinti daugybę formų ir pusių, nuo minios iki griežtos organizacijos. Šias aprašo sistemų teorija ir sudėtingų sistemų valdymo principai, kibernetika. Taigi į žmonių grupę projektuojama tam tikra struktūra, organizaciniai ir kultūriniai šampai ir bet kokios priemonės, kurios leidžia prižiūrėti sistemą: formuojama tam tikra psichologija, kalba, kultūra. Pavyzdžiui, yra technologijų departamentas, pritaikantis technologinę kibernetiką, kuriame valdoma su techninėmis priemonėmis, į bendrą kibernetinę sistemą įdiegiant psichotroninį ir informacinį elementą.

Sistemos „išprotėjimas“

Visuomenę galima traktuoti kaip natūralią sistemą, panašią į fizikinę. Tada ji būtų artimesnė gamtos mokslų dėsniams paklūstančiam dariniui. Tačiau visuomenėje svarbesnės negamtinės smegenų terpės, o smegenyse veikia psichologija, kalba, atmintis ir t.t. Organizacijos supratimui svarbiausia kalbos sistema ir kalbos psichologija. Iš jų kyla organizacijos veikimo, valdymo iš įvairių perspektyvų charakteristikos: trumpalaikė ir ilgalaikė perspektyva, evoliucija, statika ir dinamika, bei individo ir sistemos santykis.

Prieš pereinant prie kalbos sistemos savybių, galima padaryti kelias pastabas biologinės rūšies sistemos atžvilgiu. Kaip yra su rūšimi ir individu?

Biologinė sistema

Pirmiausia nustatykime kas yra kas. Rūšis – tai biologinė programa, apibrėžianti kokiai nors rūšiai būdingą savybių rinkinį. Šios savybės yra genetiniame kode saugoma informacija, pagal kurią kuriama rūšiai priklausančio individo kopija. Tokiose situacijose klausimas kas svarbiau keliamas nekorektiškai? Ar tai – bendrinė biologinė programa ar tos programos individualus įsikūnijimas. Tai atsakyti galima suvokus, kas yra gyvybė: gyvybė – ne programa, bet individas, nors genetinė informacija yra gyvybės sąlyga ir prielaida. Ryšys yra abipusis: programa kuria gyvybę, o gyvas individas – keičia programą. Atskirai egzistuoti negali nei programa be gyvybės, nei gyvybė be programos. Situacija tokia, kad abipusės priklausomybės pašalinti neįmanoma. Ir šiuo atžvilgiu atsiranda pagrindinė problema: individo ir rūšies santykis pastovumo ir kaitos aspektu, arba – kas turi teisę keisti sistemą? Tai daro programa pati, rūšis ar individas? Ir kaip tai daroma?

Dabar jau persikeliant į žmogaus psichologiją, atskleidžiant šį biologinės sistemos psichologinį aspektą, kyla toks klausimas. Kas prižiūri sistemą ir kas sprendžia sistemos ir anti-sistemos klausimą? Akivaizdu, to pati genetinė programa padaryti negali. Vietoj to, atsiranda, grupė vadinama *valdžia*, kuri užgrobia sistemos priežiūros teisę, ir darydami tokį siaubingai svarbų darbą įsivaizduoja, kad jiems leista daugiau nei kitiems, kurie tampa susirūšinusių sąmonių apdirbama žaliava. Biologinė sistema (programa) ir valdžia susilieja ir virsta vienu. Šitaip atsiranda sistemų teorijos ir kibernetikos dėsnius valdantis junginys. Susikuria biologinės sistemos

„antstatas“, susidedantis iš žmonių organizacijos, kuri monopolizuoja biologinės sistemos evoliuciją, primesdami antbiologinės valdžios sistemos viršenybę. Šita viršenybė įtvirtinama socialine organizacija ir kalbiniu antstatu, kurio psichologija uždeda antspaudą ant bet kokių kitų sistemų.

Šio antspaudo pagrindinis aspektas arba sąvoka yra norma ir jos priešybė nenormalumas. Norma yra pagrindinis valdžios principas, kuris nustato kas yra sistemiška, o kas antisistemiška. Norma yra „tiesa“, o nenormalumas „netiesa“. Šitaip sąmonėje atsiranda klaidos, anomalijos, ar diversijos situacijos, kurios išsiskleidžia sistemos kontekste. Sistema rūšinių sąmonių įsisavinama ir labai akylai stebima, kad nevyktų jokia kaita ir viskas būtų užkonservuota kuo ilgesniam laiko tarpui. (O taip pat ir jų valdžia – tai yra svarbiausia.)

Taigi kyla klausimas: ar kitimas (keitimas) yra vertybė, ar – ne? Remiantis rūšies ir individo santykiu galima atsakyti taip: evoliucija yra kiekvienos sistemos pagrindinė dalis, nes jeigu nebūtų kitimo, amžiais gyventume vienalaščio arba bakterijos lygyje, nes keitimas „uždraustas“. „Tradicija“ svarbiau, net jeigu siūloma milžiniška pažanga. Ir prisimenant argumentą dėl rūšies ir individo, kadangi keičia gyvybę, o ne programa, tai keitimas arba evoliucija gali būti inicijuota tik individualiai, bet šiuo induidu per istoriją tapdavo valdančiųjų kasta. Nes valdžia su susirūšinusia sąmone (jie įsivaizduoja, kad yra abstrakčios rūšies įsikūnijimas), turi jėgos svarto pranašumą, ir evoliuciją kreipia pagal savo įsivaizdavimą. Gaunasi taip, kad kai keičia bet koks individas, tai yra išsigimimas arba anomalija, o kai tą patį daro valdžia – viskas yra „normalu“.

Bet evoliucija vystosi priešingai – nenormalumo ir anomalijos kryptimi, nes rūšis neklonuoja, o perrašo programą kiekvienam atskiram individui. Rūšies viduje pripažįstama įvairovė. Tai pagrindinė evoliucijos kryptis – kitimas, skirtumų išryškėjimas, izoliacija ir t.t. Jeigu nebūtų evoliucijos, nebūtų tokios įvairovės. Iš vienos infuzorijos išsivystė šimtai tūkstančių rūšių, iš vienos prokalbės atsirado 3000-6000 tūkstančiai kalbų ir t.t. Vadinasi biologinės ir psichologinės sistemos natūraliai vystosi, normos griovimo, keitimo, klaidos, anomalijos sistemos atžvilgiu kryptimi. O valdžia plaukia prieš natūralią srovę, mažindama įvairovę, primesdama savo formą, iškeldama normos viršenybę. Bet tai kryptis prieš evoliucijos dėsnį. Valdžia juda vienos rūšies, vienos organizacijos, vienos psichologijos, vienos kalbos, vienu žodžiu vienos sistemos kryptimi. Tačiau tai ėjimas prieš gamtą, nes ji natūraliai vystosi priešinga trajektorija. Visos sistemos natūraliai „išprotėja“, ir šis išprotėjimas yra pažangos pagrindinis bruožas. Norma – laužoma.

Kalbos sistema

Toliau. Kalbos sistema pagrįsta tam tikromis gelminėmis gramatinėmis struktūromis, kurių pagrindiniai komponentai yra morfologinės paradigmos, apibrėžiančios vieno žodžio kaitymo formas (pvz. linksniavimas, laikai ir t.t.), ir sintaksė, žodžių santykiai sakinyje, kuriuos gali lemti tam tikra

fiksuota žodžių tvarka be kaitymo galūnių, arba kaitomieji santykiai. Be gramatikos, akivaizdu, yra leksika, arba žodynas, kaip pavadinimų sistema, atvaizduojanti visą vidinį Rerezentacijos pasaulį. Taip pat yra semantika, aiškinanti reikšmių ir prasmių sąryšius. Ši su kalbos psichologija susijusi glaudžiausiai, visų pirma per komforto ir diskomforto zonas, familiarumo lygius, neigiamas ir teigiamas konotacijas, menkinančius ir aukštinančius žodžius ir t.t. Leksika yra pamatas, o gramatika ir semantika apibrėžia žodžių paradigmas, jų rikiavimą sakinyje, arba reikšmės savybių suvokimą. Ir be abejo, yra fonetika, kaip garsinių ženklų sistema ir tos fonetikos rašytinė forma regimųjų ženklų sistema. Skirtingos kalbos skiriasi visais šiais arba tik kai kuriais aspektais.

Sistemų teorijai šio pavyzdžio svarbus momentas yra tas, kad čia ryškiausiai pasireiškia sistemos keitimo kaip klaidos psichologija. Yra norma, tam tikra užfiksuota forma, ir yra klaida arba netaisyklinga forma. Gramatinės, leksinės, semantinės ir fonetinės klaidos visada sukelia kokią nors neigiamą, arba priešišką reakciją. Didžioji dauguma žmonių su savo psichologija, negali pakęsti (kalbos) sistemos klaidų, anomalijų, arba diversijų ir šitoks keitimas persekiojamas, naikinamas ir t.t. Šitaip labai ryškiai pasireiškia sistemos suvokimo ir ryšio su sistema psichologija. Ir šią psichologiją galima perkelti į bet koki darinį. Sisteminiis-norminis mąstymas užkoduotas žmogaus smegenyse tam tikra sisteminė psichologija. Vokiškai ši psichologija išreiškiama tokiu posakiu „Ordnung ist Ordnung“, arba kitaip sakant, „Ordnung über Alles“.

Kaip reaguojama į klaidą arba lingvistinę anomaliją priklauso nuo to, kas tą anomaliją įveda, jeigu silpnas ir nepavojingas, tai vadinamas „idiotu“ su sutrikusia psichika, „šizofreniku“, jeigu galingas ir pavojingas – tada laikomas „monstru“ (abiem atvejais keičiama ne valdžios). Šiais dviem žodžiais bandoma sustabdyti kitimą, neutralizuoti anomaliją ir užgrobti formos evoliuciją (ją stabdant ar keičiant tik sau naudinga kryptimi). Šitoks slėpimasis už sistemos (biologinės ar filologinės) yra tipiška bet kokios valdžios taktika, su kuria uzurpuojama ir monopolizuojama evoliucijos sistema, kuri keičiasi natūraliai ir yra pagrindinis tiek natūralios, tiek dirbtinės sistemos bruožas.

Kitaip sakant, egzistuoja biologinė, socialinė ir lingvistinė „gramatika“, ir šioms sistemoms persiduoda gramatikos psichologija (norma ir nenormalumas). Keitimas(is) prilyginamas išprotėjimui, išsigimimui, irimui ir t.t. Bet jeigu nebūtų išprotėjimo – nebūtų gamtos pasaulio, arba kaip priimta sakyti iš kosminės perspektyvos, planetos biosferos, kuri taip pat gali būti tik anomalija, nenormalumas, žiūrint negyvos materijos požiūriu. Bet tokia kryptimi eina visos evoliucijos.

Vienu žodžiu, matome trumpalaikę perspektyvą, kurioje rūšinės sąmonės siekia įtvirtinti savo valdžią ir eina prieš vystymosi, kitimo ir keitimo srovę, t. y., stabdo ją tam, kad primestų savo asmeninę valdžią; ir yra ilgalaikė perspektyva, kurioje matome išprotėjimą, atsiskyrimą, izoliaciją ankstesnių

formų irimą ir t.t. Žmogus, gebantis į savo sąmonę įtraukti abi šias perspektyvas, judantis natūralia evoliucijos bei kitimo kryptimi, – atneša naujoves, pažangą ir t.t., bet laikomas išprotėjusiu (išprotėję genijai) ir sistemos maniakų vežamas į psichiatrinę ligoninę, nes toks mąstymas ir elgesys yra pavojingas, sistemą ardanti anomalija, socialinės „gramatikos“ klaida. Ir, kaip jau sakiau, šis iliuzinis klaidos suvokimas taip giliai įsirėžęs į lingvistinę sąmonę, kad jis iškelia normas bet kokia kaina viršenybę, ir visomis priemonėmis kovoja prieš Klaidą.

Socialinė sistema

Socialinė sistema apjungia du aptartus aspektus: biologinį ir filologinį. Pirmiausiai ji yra pagrindinė esamos valdžios forma, atsirandanti susirūšiniusiems individams einant prieš kaitos, evoliucijos srovę. Kaitos stabdymas yra pagrindinė valdžios primetimo sąlyga. Turi būti viena organizacija, viena kalba, viena kultūra ir t.t. Bet organizaciją griauna asmeniniai interesai, kalbos skaidosi į dialektus, kiekvienas žmogus į kultūrinę formą perkelia pirmiausiai savo unikalią individualybę ir t.t. Visa tai teka evoliucijos ir pažangos kryptimi, bet ši pažanga yra susijusi ne su vienijimusi, bet su skaidymusi: evoliucija yra vienas kamienas, pereinantis į daugybę atskirų šakų, o valdžios logika yra apverstas medis, kai visas šakas bandoma suvartyti į vieną kamieną. Ir šitaip „sustiprinus“ rūšies žaliavą, paimti visą valdžią į vienas, savo rankas. Tolesnės evoliucijos jau pasisavintos, užvaldytos ir monopolizuotos.

Tačiau istorija šiame pasaulyje vis tiek primeta pagrindinę bet kokios sistemos savybę: Visuomeninės formacijos keičiasi (tiek materialinės bazės, tiek antstatai), nes keičiasi į jų pagrindą įeinančios sistemos (techninės, ideologinės, kultūrinės, antropologinės, kognityvinės ir t.t.). Padarius momentinį skerspjūvį, ryškesnės būna valdžios stabdymo tendencijos, kurios siekia suvienodinti, primetant normas ir tradicijos viršenybę, kuriai privalo paklusti kiekvienas individas. Tačiau imant ilgesnę laiko tėkmės atkarpa, valdžia dezintegruojasi, net jeigu tam tikrais tarpsniais išmetama milžiniška evoliucijos srovės stabdymo energija, sukaupta kokios nors galios sistemos. Tačiau net imperijos ir technologinės diktatūros žlunga, imant pakankamai ilgą evoliucijos tarpsnį. Šiuo metu planetos civilizacijoje mes kaip tik ir matome tokį kaitos stabdymo energijos išlydį, kuris pasireiškia per naujas technologines skaidymosi ir irimo sulaikymo priemones, apibendrintai sukuriančias globalizacijos procesą.

Tai yra, pereinama nuo sistemos psichologijos, kuri verčia masę stabdyti vystymąsi natūraliai, per normas ir klaidos suvokimą, prie technologijų, kurios vieną formą įtvirtina technologine galia, t.y. išorine prievarta ir teroru, bet dabar jau nukreiptu į patį žmogaus centrą, smegenis. Tai yra pati naujausia informacinė ir psichotroninė kibernetika.

Psichologijos nublanksta, ir iškyla technobiologinio pranašumo primetimo priemonės.

Išvada

Svarbiausia yra pusiausvyra tarp išprotėjimo ir normos. Ne visi išprotėjimai yra pažangos galimybė, ir ne visos normos tarnauja rūšies klestėjimui.

Antra, vienodumas nėra pranašesnis prieš įvairovę, nes įvairovė suteikia daugiau prisitaikymo prie aplinkos galimybių, o vienodinimas rūšiai nenaudingas, nes mažina išlikimo šansus. Tad reikia suvokti, kad natūrali gamtos tvarka yra skaidymasis ir dezintegracija, o muštravimas pagal vieną šabloną yra ėjimas prieš srovę. Šios tvarkos pažeidimas yra visų valdžių požymis – kuo stipresnė valdžia, tuo galingesnė vienodinimo anomalija. Bet prieš vėją nepapučia net pačios galingiausios imperijos. Taigi išprotėjimas ne tik anomalija, bet ir galimybė...

Proto demistifikavimas

Kartais gali kilti sunkumų, norint perprasti kitą žmogų – jo tam tikras mintis arba teorijas. Sunkiai perprantamas gali būti, pavyzdžiui, mokslininkas, filosofas, politikas, ezoterikas, magas, mistikas ar kitoks okultistas. Tačiau šią padėtį nesunku ištaisyti, tereikia įsisavinti kelis universalius proto veikimo principus. Kas yra galutinis produktas, turėtų būti aišku – tai kalba arba tekstas. Šie dažniausiai būna suprantami, tačiau klaustukas yra ta sistema, iš kurios tekstas ateina. Tai yra protas.

Pamėginkime apibrėžti kas yra protas? Protas – tai kopija, dubliuotas empirinio pasaulio atspindys. Tačiau jis ne vientisas, bet padalintas į elastiškus fragmentus, kurių kiekvienas turi pavadinimus ir savo vidinę semantinę struktūrą. Kaip visuma ši struktūra yra asociacinė holograma, į kurią įtrauktas visas išorinis ir vidinis pasaulis. Po ši asociacijų tinklą laksto elektrinis signalas, ir kai koks nors mazgas sužadinas, ta struktūra projektuojama į mąstymą, kurį vadinu senso-kognityvine sinteze, ir šitaip atsiranda mintis. „Senso“ – reiškia sensorinis, arba juslinis, į tai nukreiptas sąmonės dėmesys išorėje; o „kognityvinė“ – reiškia, kylanti iš proto, t. y., sąmonės pažinimo galių.

Šitaip galima išskirti dvi vietas smegenyse, tarpusavyje susietas tampriais ryšiais. Pažinimas yra hierarchinis: turintis savo objektą ir pamatinę struktūrą, kuri šiam objektui primetama. Objektas yra pasaulis, santykiai, daiktai, o struktūra yra į vidų įtraukta ši išorinė sistema. Įtraukiant pasaulį į vidų, jis virsta asociacijų tarp elementų, santykių ir perspektyvų visuma. Ši koreliacija tampa pastovia ir kiekvieną kartą, kai žmogus susiduria su tuo pačiu objektu, jis iš veidrodinio atspindžio ištraukia asociacijų tinklą, kuris ir virsta mintimi, o ši – sakiniiais.

Struktūros suformavimo procesas vadinamas „pirmu kognityviniu šuoliu“, kuris pradeda savo darbą nuo žmogaus gimimo. Receptoriai pradeda priimti informaciją, šie signalą perduoda į sensorinę žievę, o iš čia projekcijos peršoka į kognityvines smegenis ir čia palieka savo atspaudą. Tai automatinis, nesąmoningas pažinimo procesas. Tam sąmoningų pastangų nereikia. Tai, kas sąmoninga daugiau susiję ne su protu, bet su atmintimi. Procesas vyksta taip: jeigu pasiekęs signalas suranda tuščią vietą, t. y., informacija yra nauja, tai ji šia informacija užpildoma. Jeigu informacija ne nauja, tai žmogui atgaminama semantinė struktūra jau esanti prote, ir žmogus pamato šią struktūrą kaip mintį, o ją projektuoja į sensorinį objektą. Tai ir yra ne kas kita kaip senso-kognityvinė sintezė.

Senso-kognityvinės sintezės pagrindas yra „antras kognityvinis šuolis“. Šis šuolis yra pirmo kognityvinio šuolio struktūros sugražinimas į mąstymą ir galiausiai į pasaulį. Tokia yra pagrindinė pažinimo ir supratimo „kas yra kas nors“ sistema. Matome, kad procesas vyksta ratu ir yra kaupiamasis – kuo daugiau ciklų, laiko tiesėje, tuo didesnis patyrimas ir daugiau žinių. Bet kita vertus, kuo didesnis patirties bagažas, tuo žinios tampa nelankstesnės ir tuo

sunkiau yra protą perkrauti. Todėl renkamas pradėti iš pradžių, o ne proceso viduryje.

Mums svarbesnis yra antras kognityvinis šuolis, nes jis susijęs su mąstymu, kuris kalbos pagalba projektuojamas į išorę. Tad klausimas konkretnesnis – kaip vyksta senso-kognityvinė sintezė? Čia yra kelios pagrindinės sąvokos: stimuliavimas, surinkimas ir koreliacija. Tai yra senos sąvokos, apie kurias jau esu kalbėjęs prieš kelis metus. Tačiau kaip matome – jos nepasikeitusios. Stimuliavimas yra dėmesys, kuriuo išrenkama kokio nors tikrovės dalis, sutelkiamas žvilgsnis ir mintys. Jis pirmiausiai vysta sensorinėje žievėje, o tada persikelia į kognityvinę. Tada vyksta surinkimas kognityvinėje žievėje, kuris įvykdomas kaip elektrinis sužadimas tam tikrame mazge, kur sutraukiama informacija iš aplinkinių asociacijų. Ir galiausiai yra koreliacija, kaip užbaigta, galutinė mintis senso-kognityvinėje sintezėje, kurioje susieta „senso“ ir „kogn“ dalys.

Tačiau šis procesas dar turi būti papildytas, nes mintys skiriasi savo forma ir reikia dar tiksliau aprašyti surinkimo sistemą. Surinkimas pagrįstas abstraktų sujungimu. Abstraktai gali būti vaizdiniai, kalbiniai ir loginiai. Vaizdiniai abstraktai formuoja vaizdines mintis, kurios labai glaudžiai susietos su vaizduote. Kalbiniai abstraktai yra bet kokio kūrybinio kalbėjimo pagrindas. Tokio kalbėjimo kai ne atpasakojama, bet iš kognityvinių abstraktų kuriama. O loginiai abstraktai yra logikos struktūrų pagrindas, kurį sudaro tam tikros sąvokos, ir jų susiejimo dėsniai. Abstraktai yra svarbiausia kognityvinės telepatijos dalis, tada kai norima pamatyti kokio nors dalyko galimybių visumą. Vaizdiniai abstraktai pagrįsti geometrijos žinojimu, į kurią įeina taip pat ir kontinuumo sąvoka. Logika, tai ryšių ir santykių dėsniai, pritaikyti kontinuumo struktūroms, o kalbiniai abstraktai yra pakartojimo ir atpasakojimo ženklų sistema.

Visas pažinimo procesas turi tris elementus:

1. pirmas kognityvinis šuolis,
2. antras kognityvinis šuolis,
3. senso-kognityvinė sintezė. Šio proceso metu atsiranda
4. asociacinė holograma, vadinama žmogaus protu.

Ši holograma yra laksatinės ir fiksatinės introjekcijos atspindys, su kuriuo galima atlikti įvairias manipuliacijas.

Pavyzdžiui, imkime slaptos amerikiečių mokslinės bazės abstraktą. Bendriausias vaizdinys aišku yra visa planeta ir šios bazės lokalizacija (bazė iš principo gali būti šioje planetoje ir ne šioje). Tarus, kad kalbama apie bazę ant planetos, ji turi turėti vietą, tada turi turėti geometrinį pastatą, sudarytą iš patalpų ir patekimo į jas būdų. Patalpos suskirstytos hierarchiškai pagal saugumo lygį. Turi būti tiekimas ir išvežimas. Reikia mikroklimato, vandens, elektros, darbo ir buitinių produktų. Kompiuterizuotas valdymas, greičiausiai superkompiuteris, pagrindinis

serveris ir terminalai. Aišku, bazės pagrindas yra žmonės ir tai, ką jie daro. Turi būti buitinės ir darbinės patalpos, administracijos ir pavaldinių. Eksperimentai su žmonėmis (bio-, psicho-), su technologijomis (techno-). Eksperimentai slapti, teisėti ir neteisėti. Taip pat žmonių ratas, kuris disponuoja informacija ir pagal informuotumo lygį, kaip žino viską ir žino tik tam tikrą dalį. Tokiose mokslinėse bazėse visada tikslas įgyti prieš konkurentus technologinį pranašumą.

Visą šią sistemą galima nusipiešti vaizduotėje iš kognityvinių abstraktų apie kuriuos jau kalbėjau. Tam praktiškai užtenka erdvės, logikos ir kalbos.

Galima nupiešti ne tik visą bazės abstraktą, bet ir joje dirbančio mokslininko, kuris vadovauja kokiam nors projektui ir turi savo tyrimų grupę. Jis žino savo užduotį, poreikius, turi darbo planą ir grafiką ir organizuoja komandą, siekdamas uždavinių įgyvendinimo. Yra fiksuota dalis – tai pasaulis slaptos mokslinės bazės viduje. Buitinės patalpos, darbo patalpos, administracinės patalpos, kur reikia teikti ataskaitas. Toliau kompiuterizuotos ryšio priemonės, ir apribojimas tam tikra slaptos bazės zona, kur turi leidimą patekti ir neturi. Toliau informacija apie aukštesnio rango žmones, lygaus rango ir žemesnio. Laksuota dalis, visa gyvenimo patirtis ir patirtis susijusi su konkrečiu darbu. Požiūris įsitikinimai, motyvacija. Psichologinės charakteristikos – psichopatinė asmenybė ar ne. Smegenų praplovimo lygis, lojalumas. Pasitenkinimas darbu, nepasitenkinimas. Ir aišku svarbu proto galimybės – genijus, vunderkindas ir t.t.

Visas šias struktūras galima ištraukti iš savo proto, kur jos ten pateko per pirmą kognityvinį šuolį. Tai nebūtinai turi būti tiesioginė slaptos bazės patirtis, nes į šį modelį struktūras galima perkelti iš kitų abstraktų. Visi pastatai vienodi, visi žmonės vienodi, visi darbai vienodi, pagrįsti universaliais šablonais. Toks principas naudojamas kūryboje, pavyzdžiui, rašant romanus arba kuriant filmus. Kadangi tai kūryba, natūraliai kyla ryšio su faktais klausimas. Abstraktai nėra faktai, nors pirminė jų kilmė yra iš faktų. Bet abstraktas yra daug kartų pakartotas koks nors patyrimo faktas, dėl ko jis tampa patyrimo universalija. Tad abstrakčios struktūros nėra individualūs faktai. Bet įdomu tai, kad net jeigu žmogus iš tikro yra patyręs kokius nors faktus ar ką nors tikro žino (ne iš logikos), tai jiems perkelti į išorę vis tiek naudojami kalbiniai abstraktai. Todėl faktiškumas ir universalumas visada būna susipynęs ir išpainioti šį kamuolį be papildomos informacijos – labai sunku.

Bet matome taip pat, kad pažinimas nėra vien tik faktų pažinimas. Mokslinis pažinimas pažįsta universalias struktūras ir dėsnius, tad tam labai gerai tinka universalios kontinuumo ir logikos abstraktų struktūros, leidžiančios įsismelkti į universalią pasaulio gelmę. Bet vėlgi, kadangi žmonių protas yra universalus, tai galima matyti ir ką bei kaip jie pažįsta mokslininkai. Dar lengviau tai tampa, kai šios žinios perkeliama į kalbą, nes norint viską numatyti, užtenka žinoti >150 gramatikos elementų ir >100 000 pavadinimų

elementų. Tada juos sujungi su pasaulio abstraktu ir morfiniame vaizduotės lauke, gali kurti kokį nori modelį. Viso to pagrindas yra visų reiškinių universalizuojamumas.

Apie „labai jau gerus“

Šiuo metu propagandą analizuoja visi, kas netingi – net patys propagandistai. Taip pat ir aš apie tai senesniuose įrašuose nekartą esu rašęs. Tačiau ši tema yra tokia plati, kad neišsisems niekada – vis bus galima parašyti ką nors naujo, iškelti kokį nors netikėtą, bet labai svarbų aspektą, priemonę, gudrybę. Viena tokių retokai aiškinamų priemonių yra grupavimas pritaikytas pasakotojo blokui, apie kurį esu nekartą rašęs „Lingvistinėse“ temose. Praktiškai, nuo jo prasideda visi tekstai, kurie rašomi kaip autorių pasakojami pasakojimai. Tokia sakytinių ir rašytinių tekstų visuma vadinama diskursu.

Trumpai kas yra pasakojimo blokas. Kiekvieno teksto struktūrą sudaro elementai a) kas pasakoja, b) kam pasakoja, c) ką pasakoja. Tai yra autorius, adresatas, tema. Tema visada yra teksto viduje ir ji yra pagrindinis minties perteikimo kanalas. O autorius ir adresatas, gali būti sudvejintas. Kai autorius save paverčia tekste veikiančiu pasakotoju ar veikėju ir kai adresatas įtraukiamas į tekstą ir konstruojamas jo tikras arba iškraipytas paveikslas. Veikėjai ir su jais susiję faktai yra tema, o pasakotojas ir adresatas yra vidinis, iš teksto į išorę neiškeltas pasakojimo blokas. Tai galima įvardinti tokia seka: aš – apie save, aš – apie tave, aš – apie jį/ją. Tai yra temos sluoksnis, aprašantis visas įmanomas pasakojimo kryptis. Pasakotojo blokas nuo šio sluoksnio atskirtas ir tekste gali veikti kaip pasakojantys arba besiklausantys veikėjai.

Kryptys išreiškiamos asmeniniais įvardžiais, kurie turi vienaskaitos ir daugiskaitos formas, leidžiančias perteikti individualią ir kolektyvinę perspektyvą. Pasakotojų gali būti daug, bendrai kalbančių per savo išrinktą atstovą. Adresatai taip pat suvokiami kaip grupė, kuriai skirtas pasakojamas tekstas. Tema gali apimti vieną asmenį arba visą jų grupę, kuri veikia bendrai, kartu su kitais, vienas prieš kitą arba kartu prieš kokį nors bendrą priešą, kuris gali būti ir autorius, ir adresatas. Nuo šių niuansų priklauso, kokių tonu tekstas parašytas ir šie asmenys ar grupės yra liaupsinami ar menkinami. Užbėgant į priekį, galima pateikti tokį propagandos triuką, kai koks nors asmuo per propagandos priemones apipilamas mėšlo kibiru ir laikomas paruoštas kaip būdas susidoroti su kitais neįtinkančiais asmenimis – konkurentais, priešais ir pan. Tereikia juos kaip nors susieti su šiuo paruoštu žmogumi ir visas negatyvas pasidalina į tiek dalių, kiek žmonių su „blogiu“ yra sujungta. Pasidalina, bet ne tik nesumažėja, o dar ir padidėja.

Kaip ši situacija interpretuojama priklauso nuo santykio su tekstu. Vienaip pasakotojo blokas naudojamas teksto autorių, siekiančių savo tikslų, kuris dažniausiai būna paveikti skaitytojus, kitaip naudojamas skaitytojo, kuris skaito tik tam, kad gautų informacijos apie temą arba kartais apie patį autorių, atskleidžiantį savo mintis, pažiūras, vidinį pasaulį ir šiaip įvairią informaciją. Man svarbi kryptis yra skaitytojas, kuriam noriu padėti perprasti tekstus ir atpažinti tam tikras manipuliavimo ar smegenų plovimo

priemonės. Aišku, tiems, kam tai aktualu, kurie yra mažiau patyrę. Skaitytoją turėtų dominti tik informacija, kurios šaltinis yra tekstas ir jo autorius. Tačiau tekstai, ypač žurnalistikoje retai būna tik informaciniai, nes juose daug propagandos, liaupsinant sau naudingus klausimus ir menkinant tai, kas neatitinka organizacijos, kuriai jie dirba, interesų.

Trumpai autoriai liaupsinti mėgsta save arba tą grupuotę, kuriai tarnauja. Šį liaupsinimą galima sugraduoti paprastai: „aš labai jau geras“ arba kukliau „aš šiaip normalus, stiprus vidutiniokas“. Reikia priminti, kad informacija yra verslas ir šiaip už dyką „vardo nedaro“ niekam. Gali būti net „normalus vidutiniokas“ ir net tuo didžiutis, bet jeigu nepriklausai grupuotei arba jeigu nesumokėjai imidžmeikeriams, gero žodžio nelauk, nebent priklausai pliusu paženklintai masei arba išpažįsti pliusu paženklintą idėją. O apie tai, kad ką nors domintų „tiesa ir tik tiesa“ – šiais laikais galima užmiršti.

Taigi propagandos, kuri naudoja vien pasakojimo bloką, principas yra pliusų ir minusų sudėliojimas pagal savo tikslus ir pašalinių žmonių grupavimas „kas su kuo“. Mes „labai jau geri“ ir jie su mumis, tada geri ir jie, „stiprūs vidutiniokai“. Šį skirstymą galima perkelti į visus tris bloko trikampio kampus aš/mes – tu/jūs – jis/ji/jie/jos. Aš/mes absoliučiai geri, absoliučiai blogi (beje tuo ir didžiuojamės), arba dalis geri, o kita dalis – blogi. Tą patį galima padaryti su visais trikampio kampais. Tada gali būti siekiama mobilizuoti visą auditoriją, bandant atgrasyti nuo susisaistymo su tais, kurie pagal šitą sistemą turi daug minusų. Arba jeigu kalbama apie juos, tai norima sukelti ir suorganizuoti simpatiją arba antipatiją.

Diskursas gali būti individualus arba kolektyvinis. Kolektyvinis makaronas yra organizuota propagandos sistema, kuri naudoja daug įvairių propagandinio makarono kanalų. Kai individualaus teksto autorius atsiduria tokioje sistemoje, kur suorganizuoti ne tik „rašytojai“ bet ir „skaitytojai“, kaip vertinamas jo darbas priklauso nuo to, kokiame informaciniame lauke atsidūrė jo tekstas. Kai idėjos įtvirtintos, ar bent pati sistema nuolatiniu jų kartojimu tai nori pavaizduoti, tada prieštaravimas joms asocijuoja autorių su minusine mase ir pastato greta su priešu, neva tu dirbi prieš mus, vadinasi dirbi „jiems“. Šiuo tikslu platus diskursas ir pradedamas valdyti, atitinkamai, sau naudingų būdu sugrupuojant ir įvertinant pasakotojo bloko elementus.

Šių elementų pagrindinė konfigūracija yra AŠ ir KITI, nepriklausomai nuo to, ar kryptis yra autoriaus, ar skaitytojo. Galimi tokie vertinimo variantai: a) visi geri – tada visi pasirinkimai priimtini, nes tarp krypties nėra jokių skirtumų, b) visi blogi – tada irgi nėra skirtumo, nes visi tokie patys ir nėra jokio atskaitos taško iš kurio būtų galima reikšti pretenzijas. Toliau c) aš geras – visi blogi. Šiuo atveju kovojama dėl savo orumo ir žmogus palūžta ir susilieja su mase arba – ne. d) aš blogas – kiti geri; kaip veikiama čia priklauso nuo galios ir logikos vidinio tvirtumo. Blogas gali būti kaip hiena arba kaip liūtas. Be abejo, visus vienaskaitos asmeninius įvardžius galima

pakeisti daugiskaita ir tada ši sistema taikoma grupėms, o ne individualiems asmenims.

Grupavimas naudojamas tada, kai yra struktūrų, kuriose ženklai priešingi. Tada galima išsirinktą objektą asocijuoti su pliusu arba minusu. Kad būtų galima išaukštinti arba suorganizuoti neapykantą. Kai ženklai vienodi, pliusas arba minusas, tada pasirinkimo motyvai būna kitokie, ne moraliniai. Tada žiūrima pagal galimybes išlikti, o galbūt net suklestėti nesvarbu ar sistema „gera“ ar „bloga“.

Taigi tokios propagandos esmė yra pliusų ir minusų naudingos konfigūracijos suformavimas, vadinamas vertinimu, tada visų savo priešų ir konkurentų sugrupavimas su minusais, juos įtraukiant į „blogio“ masę. Po to belieka pakurstyti minios instinktus ir su taikiniu galima „teisėtai“ susidoroti. „Jeigu jis šitaip, mes nepakėsime...“ Su tokiu lozungu labai patogu susidoroti su visais konkurentais, apšaukiant parsidavėliais ir prichvatizuojant visą valdžią (labai ilgam). Bet viskas prasideda nuo propagandos sistemos, kurios priemonė – rašytojų suorganizavimas, o šių tikslas – suorganizuoti ir skaitytojus, kad jie nebūtų padrika minia. Tam rašytojai kurpia tekstus, kur pasaulis sugrupuotas pagal centrinės valdžios siekius. Pagrindinė propagandos priemonė yra žmogaus ar grupės pavaizdavimas „labai jau blogais“, šitaip prieš juos nukreipiant negatyvius sentimentus. Tada bet koks prieštaravimas siejamas su „išdavyste“, kurią niekina visi šitaip suorganizuoti skaitytojai ir dominuojančio diskurso vartotojai.

Belieka aprašyti, kaip žmogui prie kaktos prikalamas minusas, kuris yra ženklas, kad propagandos mašina gali pradėti savo darbą. Tam naudojami išgalvoti faktai, išgalvotos savybės, asocijavimas su „labai jau blogais žmonėmis“, sukurptos piktadarystės ir pan. Užtenka prisiminti, Kadafi NATO karo metu, kai buvo „įvedinėjama demokratija“, kaip šį žmogų vaizdavo žiniasklaida. Didžiojo jos dalis buvo šlykštus melas. Bet toks „rašytojų darbas“... O kad jo sūnus su nukapotais pirštais nelaisvėje jau keli metai ir tai, kad jis išsigimėliškai kankinamas, neįdomu jokiai „žmogaus teisių organizacijai“... Tokia yra tikrovė.

Susidūrus su faktų fabrikavimu, reikia suvokti paprastą dalyką: faktai ir jų aprašymo priemonės ne tas pat. Apskritai faktai egzistuoja anapus kalbos, todėl vien jos neužtenka. Kalba yra faktų išraiškos priemonė, bet pats faktas turi būti pasaulyje ir jis turi būti ne tik papasakotas, bet ir įrodytas.

Papasakojimas – ne įrodymas. Žmogus problemų turi tada, kai šis skirtumas supainiojamas ir žmogus bet kokius kliesdus pradeda laikyti tikrove, neva užtenka to, kad „gerai papasakota“. Tačiau melagių papasakotuose pasakose jokių faktų nėra, nes pavadinimai ir gramatinės morfemos nėra tikrovė – tai tik jos aprašymo priemonė. Pagal ją smegenys geba rekonstruoti vaizdinius, tačiau šis gebėjimas dažnai tik įtraukia į melo kloaką, išimdama žmogaus sąmonę iš sąlyčio su tikru pasauliu.

Minusai, plusai, grupavimas – visa tai tik galvoje esantys iliuzijų pasauliai... Vien susiejimas savo galvoje su „blogiu“, žmogaus blogu nepadaro. Įsivaizdavimas – ne tikrovė.

Licencija melui

Šiame įrašė tęsiama paskutinė tema, kurioje buvo kalbama apie tai, kaip propagandoje naudojamas pasakojimo blokas ir teigiamų bei neigiamų perspektyvų grupavimas. Rašiau, kad mane domina skaitytojo perspektyva ir tai, kaip jis gali naudoti tekstus informacijos rinkimui. Bėda ta, kad autoriai ne visada siekia pateikti objektyvią informaciją ir skaitytojai gali būti suklaidinti, paveikti, dezorientuoti. Todėl naujoje dalyje noriu šiek tiek pakalbėti apie tai, ką daryti, kad dezinformavimo pavojus būtų maksimaliai nukenksmintas.

Galima pradėti nuo apibendrintos perspektyvos, kuri parodo kokia kalbos funkcija ir kam gali būti naudojama kalbinė informacija. Į šią situaciją galima žiūrėti iš dviejų perspektyvų: viena jų yra valdymas, o kita – žvalgyba. Valdymas informacija manipuliuoja, siekdamas paveikti emocijas arba suklaidinti, o žvalgyba ją renka, kad rekonstruotų žinias, išeinančias už žmogaus patyrimo ribų. Kitaip dar galima skirstyti į informacijos šaltinį ir jos gavėją. Šaltinis yra išeinanti seka ir jos tikslas paveikti, gavėjas priima įeinančią seką ir analizuoja ją žvalgybiniais tikslais. Kadangi žvalgyba ir valdymas nesutampa arba kitaip nesutampa šaltinio ir gavėjo tikslai, gaunama informacija gali būti netinkama. Tada žvalgyboje naudojama provokacijos taktika, kuri siekia per manipuliaciją priversti šaltinį parodyti savo išeinančioje sekoje ir tai, ko jis nenorėtų parodyti.

Kadangi šių priešingų pusių tikslai skirtingi, tai svarbu žiūrėti, kas sugeba primesti savo dominavimą. Jeigu dominuoja šaltinis, tai gavėjas yra manipuliavimo objektas. Jeigu dominuoja gavėjas, tai šaltinis yra žvalgybinės informacijos tiekėjas. Gali būti ir taip, kad nedominuoja niekas. Tokiu atveju dažnai vyksta įvairūs taktiniai žaidimai, kuriuose naudojamos įvairios maskuotės ir klaidinimas. Skaitytojui, kuris dominuodamas vaidina „žvalgybos“ vaidmenį, tai reikia visuomet turėti galvoje ir neleisti jokiam žurnalistui ar propagandos ruporui („Delfi“, „LRytas“, „15min“), primesti savo taktiką ir skaitytoją padaryti manipuliacijų ir valdymo objektu.

Vienas iš būdų pasiekti šį tikslą yra pasakotojo bloko tinkamas supratimas ir panaudojimas gretinant informaciją. Kadangi skaitytoją tekstai domina kaip žinios, kurios išeina už skaitytojo patyrimo ribų, tai kad autoriai ir šaltiniai neužvaldytų gavėjo reikia bandyti informaciją rinkti iš kuo didesnio šaltinių ir perspektyvų skaičiaus. Turėtų dominti tokie aspektai: ar faktai tikri, ar išgalvoti; ar vertinimai bei interpretacijos pagrįstos, ar subjektyvios. Propagandoje naudojamos abi priemonės – dezinformacija, pramanytų istorijų ir įvykių pasakojimas ir iškreipti vertinimai, pagal šabloną „geras-blogas“. Kad tokie triukai sąmonės nenuvestų klystkeliais, reikia gretinti visas įmanomas perspektyvas ir pažiūrėti, kaip skirtingos perspektyvos pateikia tą pačią informaciją, kokius naudoja faktus ir kaip juos interpretuoja.

Kokios galimos perspektyvos aiškinau pirmoje dalyje, kur buvo aprašytas pasakotojo blokas. Trikampis turi tris perspektyvas, kurias simbolizuoja kampai. Taip pat perspektyvos gali būti vienaskaitinės ir daugiskaitinės. Paprastai domina daugiskaitinė perspektyva, nes propaganda užsiima didelės organizacijos, tokios kaip valstybės. Vadinasi išeinančių sekų kanalų yra labai daug ir reikia mokėti juos pamatyti ir susieti, taip pat palyginti kaip skirtingi propagandiniai kanalai pateikia informaciją. Tai matosi iš to, kokia tekstuose naudojama perspektyva – kas vertina, kas teisia, kas sprendžia, kas interpretuoja, kas pareiškia, kas piktinasi ir kaip į tai žiūrima. Į save žiūrima teigiamai, o į konkurentą – neigiamai.

Iš viso yra 18 atskaitos taškų. Paaškinsiu kaip jie gaunami. Trikampis turi 3 kampus: Aš (autorius), Tu (skaitytojas) ir Jis/Ji (tradicinė tema). Koks žmogus atlieka kokį vaidmenį – gali keistis, tai daroma sukant trikampį apie centrą per vieną, dvi ir t.t. padalų. Taip „Aš“ gali virsti „tema“ arba „skaitytoju“. Atitinkamai simetriškai persislenka ir kiti kampai. Tai viena. Kitas dalykas – pasakotojais gali tapti visi subjektai: pasakoja skaitytojai, temos objektai ir t.t. Ir visi naudoja savo perspektyvą, temai primeta savo vertinimus bei interpretacijas. Iš viso to seka, kad kiekvienas iš trijų taškų, gali turėti tris interpretacijas, kaip tą tašką vertina visos 3 perspektyvos. Vadinasi ta pati informacija, gali turėti 9 versijas. Kadangi propaganda yra vienaskaitinė ir daugiskaitinė, tai šias 9 perspektyvas dar galima padauginti iš dviejų, taip gaunant 18 variantų. Šitai gaunasi, kad galimi teisingi ir neteisingi pasakotojai, teisingi ir neteisingi skaitytojai ir teisingos bei neteisingos temos. Ar teisingas, ar neteisingas priklauso nuo to ar pasakoja konkurentas, ar „sąjungininkas“. Ir trečias variantas visada būna „teisingiausias“, kaip kiekvienas pasakoja apie save (skaitytojas apie-save, pasakotojas-apie-save, tema-apie-save). Taip galima matyti ir be ironijos, nes pats apie save žmogus žino daugiausiai informacijos, o kiti naudojami šaltiniais ir kognityvinėmis fantazijomis, prasimanymais. Bet kita vertus, apie save galima žinoti ir „per daug“. Tada teisingai pasakoti vengiama.

Todėl tai, kad koks nors „Delfi“ kaip kolektyvinis propagandinis ruporas, turintis tikslą manipuliuoti skaitytojais, apie save (Valstybę) pasakoja labai gerai, nereiškia, kad tokia yra tiesa. Nes čia tik viena perspektyva iš 18 (mes-apie-save). Bet pasakotojais tampa ir skaitytojai, ir temos, pavyzdžiui, komentaruose ir čia rodomas paveikslukas – ne toks jau gražus pačiam „Delfi“. Aišku, propagandistai nenusileidžia ir šie subjektai arba pasakotojai įgauna be savo įsivaizdavimo ir propagandistų sukonstruotą šaržuotą paveikslą: „vatnikai“, „troliai“, „išdavikai“, „agentai“ ir pan. Tačiau dažniausiai į save pažiūrėję skaitytojai ir temos pamato visai kitokį savo portretą, nes propaganda – meluoja.

Kas dažniausiai domina skaitytoją? Manau tai objektyvumas, kai kalbama apie kitus ir aukštinimas, kai kalbama apie jį patį. Objektyvumas – tai kuo daugiau perspektyvų. Aukštinimas – tai galimybė parodyti tikrą informaciją, griauinant visus melus ir dezinformaciją. Tačiau tai ne viskas, nes

ankstesnėje dalyje rašiau, kad vien papasakojimo – neužtenka, nes kalba yra ne faktai, bet faktų išraiškos priemonės. Todėl reikia dar vieno kriterijaus, kuris vadinamas įrodymais. Aišku, žurnalistai įrodinėti nesivargina. Nes tai darbas, o pagal jų logiką už darbą reikia mokėti. Tad propaganda rašo pagal tuos, kas geriau sumoka.

Be abejo, kiekvienas skaitytojas tampa pasakotoju pats, taip apkeisdamas vaidmenis, virsdamas informacijos šaltiniu. Ko reikėtų siekti tokiu atveju. Jeigu siektų dominavimo bet kokia kaina, būtų manipulatorius. Savaime tai nėra nei gerai, nei blogai. Svarbu kokio siekiama tikslo ir kam. Jeigu tikslas geras, tai dominavimo ir manipuliavimo siekimas – pateisinamas. Kad galėtum siekti pozityvaus dominavimo, reikia būti susipažinus su tema iš savo patirties arba iš šaltinių, kurie yra įrodę savo informacijos tikroviškumą. Tada reikia siekti nukenksminti propagandą ir dezinformaciją, pateikiant savo pagrįstą požiūrį ir svarbiausia siekti nepakenkti savo informacijos gavėjui. „Nepakenkti“ reiškia nepakenkti klaidinimu, nes kartais pakenkti gali ir tiesa, jeigu ji galios centrų nepageidaujama.

Galėčiau visus savo dergėjus pakrikštyti „vatnikais“ arba VSD agentais, nes nesutikimas su alfa-informatoriais prilygsta nusikaltimui, bet tai jau būtų „Delfi“. Nes tie, kas iš tikro sugeba dominuoti, tai yra dominuoja ne per melą ir šmeižtą, bet todėl, kad jų pusėje tiesa ir tokie metodai nereikalingi, nes juk blogis yra ne prieštaravimas, o melas nepriklausomai nuo to, kas jį skleidžia. Licenzijos skleisti melą neturi niekas.

Dvasia yra pasipriešinimas

Pasipriešinimo sąvokos turinys priklauso nuo to, kokiame kontekste ji naudojama. Tačiau bent kiek labiau nutuokiantis žmogus mato, kad jis turi didesnę tendenciją išreikšti pozityvų turinį. Kodėl taip yra pamatyti nesunku: geriems dalykams žmogus nesipriešina, priešinasi tik blogiems, todėl pasipriešinimas, dažnai a priori, nukreiptas prieš blogį. Kita vertus, pradžia ir atskaitos taškas vis tiek svarbus, nes parodo kaip traktuojama žmogaus prigimtis, tiksliau ar žmogus laikomas laisvu, ar nelaisvu; taip pat ar jis yra asmenybė, ar tik kitų žmonių pastumdėlis, ar išnaudojamas automatas. Taip pat svarbu kaip įrodoma skirtumo esmė, kai vienas viešpatauja, o kitas vergauja. Pasipriešinimas yra pozityvus, nes jis iškelia laisvės idealą, kuris pakelia žmogaus Dvasią į prigimtinę gerovę. Pasipriešinimas laisvei įmanomas tik kaip parsidavėliška propaganda, persunkta vergvaldišku tvaiku, kurio tikslas suniekinti žmogaus Dvasią, atimti iš žmogaus dieviškumo kibirkštį. Neturėtų kilti klausimų dėl vienos ir kitos pusės apibrėžimo, kuris turėtų parodyti kur yra gėris, o kur blogis ir kas yra pasipriešinimas. Pasipriešinimas yra Dvasia. Taip yra todėl, kad kontekstas nepaklusimą paverčia gėriu, nes jis yra blogio kontekstas. O paklusti blogiui – neįmanoma.

Ši samprata labai svarbi, nes galima numanyti, kad artėja momentas, kai teks pasipriešinti vidiniam ir išoriniam blogiui. Kad nebūtų supainiotos sąvokos ir gėris pervadintas blogiu, reikia įvesti kiek galima didesnę aiškumą. Vergvaldžiai gali bandyti pateikti save kaip „dvasią“, įrodinėdami, kad ji besąlygiškai turi būti priimta. Tačiau kaip viena Dvasia gali naikinti kitą Dvasią ir vaizduoti, kad tai gėris. Tai ne gėris, bet varganas spektaklis, prigimtinis aklas kvailumas. Kaip šis kvailumas užmaskuojamas suvokti nesunku – jeigu dvasia kerta iš jėgos pozicijų, tai kas yra žmogus gali atrodyti visiškai nesvarbu, kažkoks menkniekis arba niekniekis. Tačiau tai yra naikinimas, kuris kyla ne iš savigynos, bet iš begalinės aklos savimeilės, kuri be savęs nieko nesugeba pamatyti. Ar gėris gali būti aklas, ar Dvasia gali būti akla? Ar Dvasia gali meluoti ir šmeižti? Tokia „dvasia“ yra tik instrumentalinė mimikrija, kurios tikslas atimti pasipriešinimo pagrindą ir pagrindinį ginklą, kuris yra nebūti tais, kuo yra išsigimėliai. Kad reikia priešintis reiškia, kad išsigimėliai egzistuoja ir yra labai realūs, nors realūs jie yra tik iš jėgos. Žodis „dvasia“ yra tik įspaudas ant kasteto. Dvasia negali pulti, ji tik priešinasi ir ginasi, nes negali leisti nugalėti blogiui. Tokiame pasaulyje pasipriešinimas yra Dvasia.

Koks tas pasaulis noriu aprašyti tiksliau, bet naudodamasis analogija, tai yra atsisakydamas ideologinių sąvokų ir apibrėžimų. Gali būti kažkiek netikėta, bet tam pasitelksiu matematinę sąvoką, nors ji traktuojama bus ne matematiškai – man svarbi tik tapati vidinė struktūra, matoma tikrovėje ir ženklų pasaulyje. Kas yra organizacija – suvokti nesunku, tai tam tikras rinkinys, elementų kolekcija plius vidinė tvarka, kurią galima nesunkiai apibrėžti. Kas šią realybę atitinka taip pat nesunku surasti žmonėms, bent

kiek susipažinusiems su matematikos teorija – elementų rinkinys yra vadinamas aibe. Tad valstybės organizacija yra tam tikra socialinė aibė, turinti savo vidinius principus, kurie vienodi tiek abstrakčioje sferoje, tiek realybėje. Pagrindinė struktūra yra priklausymo ryšys. Yra tam tikra potenciali aibė V , kuri realizuojama prijungiant į ją elementus. Tai yra priklausymo ryšys. Ši aibė panaši į natūraliųjų skaičių aibę, nes nėra nei trupmeninių, nei neigiamų elementų. Su pastarąja teze galima būtų nesutikti: neigiami žmonės yra „blogi“ arba „blogis“, bet esu įsitikinęs, kad blogis yra daugiau aplinkybių ir konteksto rezultatas, o ne vidinė žmonių kokybė.

Šiame lygmenyje, kriterijumi imant priklausymo ryšį, propaganda kala į galvą, kad prijungtis yra aukščiausias gėris, taisyklė arba norma, o tie, kas nepriklauso yra blogis, „nusikaltėliai“. Tai įgyvendinama per nuosavybę: tariama, kad visa nuosavybė priklauso „aibei“ (organizacijai) ir jeigu jai nepriklausai, neturi „teisės“ į jokią nuosavybę, o organizacija su tavim gali daryti „ką nori“, nes kaip Dvasia esi „nusikaltėlis“. Kaip yra iš tikrųjų galima paaiškinti pateikiant pirmą argumentą prieš mąstymą aibėmis, tai yra, matematiškai struktūriškai. Ar laisvas žmogus mato kur nors šventąją aibę, ar mato tik į save panašią Dvasią, ją atpažįsta ir suteikia jai tokį pat statusą kaip sau. Kas yra žmogus, kaip šio pasaulio esinys ir kas yra žmogus kaip x priklausantis V . Jau sakiau, kad žmogus yra Dvasia, Dievo kibirkštėlė, o x iš V yra tik kokios nors aibės funkcija. Visų x smegenys tiek yra praplautos, kad šis pseudo-loginis ryšys virsta mintimi: Kas tu toks? Aš esu „aibė“, o tu tik elementas, mano funkcija arba iš viso užribio „tuščia vieta“. Ką tu gali prieš mano galią? „Dvasia“ pareiškia – jeigu norėčiau... tavęs iš viso neliktų. Štai, kas yra jie – „dvasia“ apsigyvenusi kastete. Tikra Dvasia yra ne paklusimas, bet pasipriešinimas. Dvasia negali paklusti blogiui, net jeigu jis atrodo labai logiškas, nes turi nepakeičiamą būtiškąją realybę „ x priklauso aibei“, arba viena raidė priklauso kitai raidei. Todėl laisvinantis iš iliuzijų, reikia pamatyti kas yra žmogus ne kaip raidė.

Tačiau priešintis reikia be perstojimo, nes visas pasaulis užvaldytas aibių ir aibiško mąstymo. Yra tolimesnės ir artimesnės aibės, didesnės ir mažesnės, įtakingesnės ir mažiau įtakingos, aukštesnio ir žemesnio rango – supraaibės ir jų funkcijos. Šie santykiai išreiškiami ženklais kaip sankirta, sąjunga, poaibis, nesusijusios ar izoliuotos aibės. Superaibė – įprastiniu žargonu, suverenai, aibės funkcijos – vasalai ir t.t. Tarp jų vyksta visi tie patys procesai, kaip tarp kokios nors vienos aibės vidinių elementų. Toli analogijų iš tikro pasaulio ieškoti nereikia. Lietuva yra Europos sąjungos poaibis, o Europos sąjunga yra JAV poaibis. Vadinasi JAV yra supraaibė, turinti sankirtas ir sąjungas su kitomis aibėmis. Kai kurios iš tų aibių asimiliuotos tiek, kad virsta tik poaibiu ir ilgalaikėje perspektyvoje pasmerktos išnykti. To pradžia yra konfederacija, federacija po kurių seka tikras vienpolis centralizmas. Link to einama, kuriant įvairias sąjungas: Šiaurės Amerikos sąjunga, Europos sąjunga, Azijos sąjunga, Afrikos sąjunga ir t.t. Ir vyksta kova tarp kelių centrų, kuris iš jų galutinėje stadijoje pasiims viską ir taps „absoliutine aibe“.

Kad suprastume prie ko tai veda, turime išsiaiškinti kokia yra pagrindinė vidinė aibės struktūra (ją aš vadinu „t funkcija“). Iki-aibiniame pasaulyje, kiekvienas žmogus veikia tik iš savęs ir sau, daugiausiai šeimos ir giminės vardu. Tokios veiksmo laisvės senovės pasaulyje nedaug buvo tik todėl, kad buvo neišvystytos technologijos. Šiais laikais – viskas kitaip. Kita vertus, nors technologijos išplėtė laisvės ribas, atsirado kitas apribojimas – veikti neleidžia aibių mąstymo įsigalėjimas: kai žmogus yra tik kokio nors vidinio centro funkcija, tai jis gali daryti tik tai, ką nurodo nepriklausomi elementai („valdžia“). Kuo daugiau išsivysto aibinis mąstymas, tuo mažiau elementų yra nepriklausomi argumentai, ir juo daugiau (realiai visi) yra tik šių nepriklausomų elementų, vadinamų realia valdžia, funkcijos. Tad jeigu nepriklausomas elementas yra x , o funkcija yra y , tai tokia diktatorinė raida sukuria pasaulį, kuriame vis mažiau x ir vis daugiau y . Šitaip susiformuoja centralizuota valdžia, kuri tvarko visą vidinę sistemą, pagal „t funkcijos“ principus. Vieni tam tikruose rėmuose sprendžia laisvai, o kiti tik paklūsta. Jie iš viso nepanašūs į žmones, nes jų gyvenime nelikę jokie žmogiškumo, jie paversti tik mechanizmo sraigteliais, kuriems visam gyvenimui paskirtas vienas veiksmas. Kad veiktų iš savęs ar ką nors sugalvotų, atrodo neįmanoma. Tad matome kuo pavirsta Dvasia – į vieną smagratį. Tačiau Dvasia taip lengvai nepasiduoda ir virsta pasipriešinimo arba stiprybės Dvasia.

Loginis ryšys $t(x) = y$ nėra šventas, net jeigu jis yra organizacijos pagrindas. Jis taip pat nėra ir nepaneigiama tikrovė, protas, iš kurių perspektyvos visus kitus būtų galima vadinti haliucinuojančiais bepročiais. Iš tikrųjų, bepročiai yra valstybės organizacija, kuri garbina tik save ir raidę. Skirtumas tarp x ir y sukuriama dirbtinai, panaudojant svertus ir niekšybes. Svertai yra organizuota prievarta, sadistinė psichologija ir niekšiškos technologijos, su kuriomis laisvas žmogus užpuolamas pačioje savo šaknyje, kur gali išsityčioti iš Dvasios ir įsivaizduoti, kad liks nenubausti. Tokie žmonės galbūt kažkada irgi buvo Dvasia, tik nepastebi, kad bėgant laikui virto jos priešybę, bet iš inercijos šį žodį naudoja toliau. Bet šiame pasaulyje Dvasia yra pasipriešinimas, o ne paklusimas, nes jeigu paklustum, tai paklustum pačiam velniui.

Gali kilti klausimas, ką daryti, kad būtų kitaip? Tam pirmiausiai reikia pamatyti kokiam pasaulyje gyveni. Taip pat reikia filosofiškai pažvelgti į savo apibrėžimą ir jo lemiamą priklausymo ryšį. Veikia galinga propagandos mašina, kurioje kiekvienas žmogus gyvena nuo gimimo – tėvai zombiai, draugai – zombiai, smegenų krušyklos – zombiai, informacija – melas, hipnotizavimas ir zombinimas. Taip šis vidinis pasaulis daugumai žmonių pradeda atrodyti kaip pagrindinė realybė – kur esi tik „t funkcija“ ir belieka šiai „tvarkai“ paklusti. Bet stiprios ir pasipriešinimo Dvasios žmonės praregi labai greitai ir savo viduje tampa laisvais žmonėmis. Tačiau tuomet ideologiniai zombiai ir šunys įjungia persekiojimo sistemą ir prasideda susidorojimas... Visa išorė yra užgropta, tad tenka trauktis į savo vidų, tačiau greitai suvoki, kad niekšai seniai įsitaisę ir šioje neliečiamoje

vietoje. Tai reiškia, kad vergvaldžiai nepripažįsta jokių apribojimų ir jiems, išskyrus save, nėra nieko šventa. Dvasia tik įspaudas ant kasteto, mimikrija, pasisavintas tam, kad šios prigimtinės idėjos žmonės negalėtų naudoti pagal jos tikrą paskirtį.

Situacija sudėtinga, ir ji verčia klausti ar laisvė yra, ar ji įmanoma, jeigu jos nėra šiuo metu? Ką reiškia „šiuo metu nėra“? Šiuo metu situacija tokia, kad visa planeta užvaldyta šios pseudo-logikos, pagal kurią realus tik kažkoks nusūšęs loginis-ideologinis konstruktas, kuriam dauguma žmonių nesugeba pasipriešinti. To rezultatas – mąstymas, kuris priartėjęs prie beprotybės, ypač žmogaus Dvasios atžvilgiu. Šis konstruktas Dvasią nori paversti savo smagračiu ar stūmokliu, kad galėtų užvaldyti ir turėti kuo didesnę mašiną. Jeigu esi tu, kas esi pagal savo prigimtį, tave vadina išprotėjusiu jeigu ne blogiau. Negana to, šios pseudo-logikos įsivaizduoja užtenka tam, kad būtų galima pradėti Dvasią persekioti ir naikinti. Jie žino kaip tai padaryti ir tuo didžiuojasi – reikia sukurti pavadinimą, prie jo prikergti minuso ženklą ir „objektas“ arba „taikinyš“ sunaikinimui paruoštas. Netgi įsivaizduojama, kad ši „logika“ nepajudinama, o jeigu pradeda judėti, tai pasitelkiamas į pagalbą kumštis. Šitaip jie „valdo ir vadovauja“...

Kokie galimi atsakymai? Šioje vietoje aš sustoju ir palieku šį klausimą kiekvienam atsakyti asmeniškai. Galiu tik padaryti užuominą filosofijos sąvokomis, parodančiomis rangą – kas yra tik savybė, išorinis priedėlis, o kas yra „substancija“. Aibė negali eiti pirmiau už substanciją, kuria yra elementas-individas, nes ji tik išorinė savybė. Aibės be elementų nėra, o elementai, kadangi jie yra pirminė tikrovė, gali egzistuoti ir be tokių haliucinacinių prielipų. Vadinasi svarbiausia – ne organizacija bet žmogus, o šis pagal savo pirminę prigimtį yra Dvasia, į kurią kėsintis yra pats didžiausias įmanomas nusikaltimas. O tai reiškia, kad visų propagandinių megafonų „logikos“ vieta šiukšlyne arba bepročių gydykloje...

Nepaklusimo menas

Gramatiškai liepiamoji nuosaka nėra labai turtinga savo formomis, tačiau gyvenime ji tokia svarbi, kad žmonių pasaulio padėties tyrinėjimuose šios temos praleisti neįmanoma, nes praleidus – jis liktų nepilnas. Mano straipsniuose žmogaus pasaulis vaizduojamas iš dviejų pusių – vidinės ir išorinės. Šios kryptys atskleidžiamos ir veiksmažodžio gramatikoje, kurioje tiesioginė nuosaka dažniausiai naudojama aprašyti išorei. Tariamoji nuosaka jau daugiau priklauso nuo subjekto, nes čia išreiškiama ką žmogus galvoja, ko nori, ko pageidauja, kokiomis sąlygomis kas būtų, kai šis turinys išskleidžiamas žmogiškoje vaizduotėje. Bet kokiu atveju tai nėra nuogo fakto konstatavimas be žmogaus psichologijos, kuri reiškiasi ir kognityvinėje sąmonėje, ir pasąmonėje. Paskutinė nuosaka yra liepiamoji ir ji, lyginant su tiesiogine nuosaka, yra diametraliai priešingas polius, kuris kyla iš sielos gelmės ir kurią įprasta aprašyti kaip žmogaus vidinę valią, kuri liepia arba draudžia ir verčia sau paklusti.

Kokios tos neturtingos morfologinės liepiamosios nuosakos formos. Yra keli variantai, priklausantys nuo veiksmažodžio asmens ir įvardžio skaičiaus. Kai tiesiogiai kreipiamasi į kokį nors asmenį ar tokių asmenų grupę, turime pirmo ir antro asmens akistatą: „aš liepiu tau“ – „skaityk tekstą“; „aš liepiu jums“ – „skaitykite tekstą“. Įdomu tai, kad vienaskaitoje pirmo asmens liepiamoji nuosaka su tiesiogine gramatine forma neegzistuoja, nors žmogus gali liepti ir pats sau. Tačiau dažniausiai liepimas neakcentuojamas: geriausia atveju galima pasakyti „skaitau tekstą“ arba „skaitysiu tekstą“. Nors tai daugiau suvokiama kaip sprendimas, o ne kaip paliepimas. Tuo tarpu daugiskaitoje tokia forma įmanoma, ypač tada, kad liepiantis subjektas yra grupės dalis ir jis, net pirmiausiai jis, yra tokio paliepimo objektas: „skaitykime tekstą“.

Iš pateiktų pavyzdžių matome, kad liepiamoji nuosaka savo skurdžiomis formomis išsako pagrindinį žmonių tarpusavio santykių principą. Gyvenime liepimas arba draudimas iš vienos pusės ir paklusimas iš kitos pusės yra psicho-lingvistinis, hierarchinis visuomenės pamatas. Tas faktas, kad visos populiacijos turi valdžią ir paklusnumo hierarchiją, įrodo, kad tai labai turininga išorinė gyvenimo forma. Galima net išskirti žmonių kategorijas pagal tai, kas turi teisę įsakyti arba drausti, o kas privalo paklusti. Jau sakiau, kad ši imperatyvinė nuosaka prasideda moralės teorijoje, kuri turi sąrašą įsakymų ar nurodymų, kuriems žmogus privalo paklusti. Toliau tuo pagrįsta visa teisinė sistema, kurioje įstatymai tiesiogiai ar netiesiogiai kokį nors veiksmažodį liepia arba draudžia. Ir galų gale visi išaugame pasaulyje, kuriame turime pareigas ir draudimus ir kuriems verčiami paklusti vos ne nuo gimimo. Tai rodo, kad tiesiogiai arba netiesiogiai visi žmonės išauga su liepiamąja nuosaka, nors morfologiškai, visa ši sistema yra išorinė ir lingvistiškai neišreikšta.

Šis skurdumas kompensuojama paprastai, visiems argumentams, paaiškinimams, pagrindimams, įrodymams ir t.t., gali būti panaudotos teorijos, išreikštus tiesiogine ir tariamąja nuosaka. Pasaulis, kuriame kas nors privaloma arba draudžiama yra paprasta teorija, tarnaujanti pagrįsti teisę į liepiamąją nuosaka. Teorijų nėra daug. Pirma, šią teisę duoda Dievas, vyriausiasis įsakinėtojas šioje realybėje. Antra, teisė gaunama iš kolektyvo, kuris pagrindžia įsakinėtoją, tapusį kolektyvo rupu. Ir paskutinis variantas yra „mėlyno kraujo“ arba aukštesnės rasės teorija. Čia principo, kad kvailesni privalo paklusti protingesniems variantas. Aukštesnė rasė – pranašesnė, todėl geriau jai neprieštarauti, nesimuistyti.

Nors liepiamosios nuosakos turiningumas yra paslėptas ir užmaskuotas, daugelis žmonių įpainioti į šį psicholingvistinį voratinklį, kuris neleidžia jiems tapti savęs ir savo gyvenimo šeimininkais. Net kai žmogus mato, kad „aukštesnė rasė“ realiai ir intelektualiai neturi jokių pranašumų; kai pamato, kad kolektyvą užvaldęs melas ir neteisybė; kai suvokia, kad jo pasaulį Dievas apleido, ši kalbinio paklusimo ar paklusnumo psichologija – išlieka. Ji išlieka, nes į sąmonę įdiegta kaip paklusimo matrica, kuri neleidžia išsivaduoti į paklūstančio zombio psichologijos. Bendrai tariant, nepaklusimo priežastys gali būti dvi (o gal daugiau, bet kitos nėra svarbios): dėl savęs, savo vidinio sugedimo ar egoizmo arba dėl įsakinėjančio, kai pavyzdžiui, įsakoma tai, kas nesiderina nei su moraliniais žmogaus įsitikinimais, nei įstatymais, ar dėl to, kad įsakinėjanti valdžia yra kiaurai perpuvusi ir priversti paklusti bando tik jėga, prievarta, grasinimais, melu, šmeižtu ir t.t. Kai šią tikrovę pamatai, suvoki ir įvertini – paklusti blogiui neįmanoma, nes tada tampi jo dalimi.

Mano bendras pastebėjimas būtų toks: jeigu ne svertai arba ne luošinimas, vykdomas nuo gimimo, nepaklustų nei vienas žmogus. Tačiau kiekviena valdžia pirmiausiai šiomis valdymo priemonėmis ir apsirūpina. Svertai – tai yra grasinimo arba šantažo priemonės. Tokia priemonė pavyzdžiui yra turtas ir pinigai – atims turtą, uždarys finansinius pragyvenimo šaltinius. Šiek tiek svarbesnis yra kariuomenė, kuri turi teisę kėsintis į bet ką – tai jau jėgos ir prievartos formos, kuriomis gąsdinami neorganizuoti žmonės, dažniausiai pavieniai individai, šeimos arba giminės. Dar viena dažna sverto forma yra informacija. Ką žino ir gali pavišinti, kas pakenktų reputacijai, statusui ir t.t.

Iš to, neturininga liepiamoji nuosaka ir įgauna savo įtaką – kelios morfologijos raidės surištos su ištisa svertų sistema, kuriuos panaudojus galima kėsintis į tai, kas žmogui svarbu ir tada žmogus paklūsta „bet kokiam įsakymui“ arba „bet kokiam draudimui“. Bet kartais, o gal net visada, ta žala ne tokia svarbi – daug svarbiau išsaugoti savo savigarbą, atsisakant pavirsti šliaužiojančiu durneliu. Tačiau norint tokiu netapti, būtina išmokti nepaklusimo meno, kovoti su galima žala, kai panaudojama jėga, su šmeižtu, kai paskleidžiama dezinformacija, su psichologiniais triukais, kai panaudojamas protas arba paprasčiausias isterikavimas, kuriuo bandoma

nepaklusimo atveju padaryti psichologinį įspūdį panašiai kaip tai daro beždžionės. Į isterikavimus reikia atsakyti šaltais nervais arba duodant protingą atsakymą, visada pasiruošus neutralizuoti tą žalą, kurią gali padaryti realizavus grasinimus. Nepaklusimo meno pamatas yra baimės įveikimas ir drąsos parodymas, kuris gali neutralizuoti bet kokią pretenzingą isteriką.

Hierarchija ir tokia bendravimo forma niekada neišnyks. Tačiau galima padaryti, kad paklusimas būtų protingas – ne prievarta, ne šantažas, ne grėsmės kėlimas ir pan. Pats efektyviausias principas yra naudos principas – turi padaryti, kad paklusti būtų naudinga. Pavyzdžiui, naudinga paklusti iš tikro protingesniai žmogui, kai protas vaidina lemiamą vaidmenį. Tai reiškia, ne paklusimą bet kada ir bet kur, bet tarkim dirbant kokį darbą ar vykdant užduotį. Toliau protingas paklusimas dėl materialinės naudos, ypač tada, kai įsakantis ta nauda sąžiningai dalinasi. Žmogus gauna naudą ir nereikalinga jokia prievarta. Toliau paklusimas moralei ir įstatymams, jeigu jie protingi, nepažeidžia prigimtinių žmogaus teisių, teikia bendrą naudą visuomenėje, tai dažniausiai, jeigu neprivertiami kitaip, žmonės normoms irgi paklūsta patys. Bet turi teisę ir nepaklusti, jeigu tos taisyklės kvailos, nes paklūstama čia tik dėl susitarimo. Jeigu įpainioja į svertų pinkles, galima kovoti, kad išsivaduojum iš prievartos ir nelaisvės.

Poveikis objektui galimas tik per veiksmą, tad liepti arba drausti poveikį galima tik veiksmožodžio liepiamąja nuosaka. Daiktavardį, ne pridėjus kitų žodžių, galima tik paneigti, o su juo veiksmas atliekamas tik vyksmų gramatikos pagalba. „Skaitykite knygą“, „neskaitykite knygos“, „sugriaukite diktatūrą“, „negriaukite diktatūros“ – šitaip liepti galima ir su konkrečiu solidžiu ir paklūstančiu adresatu, kuris įpainiotas į įvairiausių svertų pinkles. Taip liepiamoji forma gali būti ir be adresato, kai žmonės tik svajoja daryti poveikį, bet niekas į juos nekreipia dėmesio. Mano patarimas toks: savo gyvenime reikia stengtis rodyti kuo mažiau paklusnumo, ypač visokiems organizacijų apsišaukėliams. Ir gyvenime išskirti tai, kas iš tikro svarbu: moralė, etika, teisingi įstatymai ir t.t.

Geriausia liepiamosios nuosakos forma, manau, turėtų būti tokia: „padarykime, kad šis pasaulis būtų geresnis“.